STJERNEN

143. ÅRGANG · NUMMER 6 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1994

STJERNEN

JUNI 1994

På forsiden:
I år er det 150 år siden, »at den højtidelige begivenhed fandt sted, hvor denne uddelings første profet beseglede sit vidnesbyrd om genoprettelsen med sit blod.« Joseph Smith, der her ses skildret af kunstneren Alvin Gittins, led martyrdøden den 27. juni 1844. Hans liv og mission bliver behandlet i Budskabet fra Det Første Præsidentskab og flere andre artikler i dette nummer.

Børnestjernens forside:
Moderlig omsorg under udvandringen, af Gregory Sievers. Der var mange små børn blandt de sidste dages hellige pionerer, som foretog den farefulde rejse over prærien til Salt Lake-dalen. Beretningen om en lille piges rejse findes i »Sarah Matilda Farr,« side 8.

ARTIKLER

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKABS BUDSKAB: PROFETEN JOSEPH SMITH UNDERVISTE VED SIT EKSEMPEL
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON 3

UGENS SKRIFTSTED STACEY CHILD WEEKS 9

»JEG HAR ET HVERV AT UDFØRE«: RUCHIRAWAN PHONPHONGRAT FRA THAILAND
DAVID MITCHELL 10

FØDT IGEN I EN ALDER AF 94 LUISE WULFF 24

JOSEPH SMITH BLANDT PROFETERNE ROBERT L. MILLET 26

JOSEPH SMITH, GENOPRETTELSENS PROFET
MARVIN K. GARDNER 36

»HVOR SKAL DE HOLLÆNDERE NU HEN?« C. R. KIRSCHBAUM 44

ISÆR FOR UNGE

TAHITISKE PERLER KATHLEEN C. PERRIN 14

HVEM BESTEMMER? ÆLDSTE KENNETH JOHNSON 18

SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN JEG FORENE VORES FAMILIE? 20

DET HELE FALDT PÅ PLADS CAROLYN JOHNSTON 34

NYE SOMMERVENNER JANET THOMAS 46

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE 1

BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: OPNÅ STYRKE GENNEM PATRIARKALSKE VELSIGNELSER 25

BØRNESTJERNEN

MOSES VIVIAN PAULSEN 2

FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE JULIO E. DÁVILA 4

FÆLLESTID: TI, VÆR STILLE JUDY EDWARDS 6

SARAH MATILDA FARR JOY JOHNSON HEATON 8

BARE FOR SJOV 11

SANG: NÅR JEG BLIVER DØBT NITA DALE MILNER 12

FIKTION: SKATTEKISTEN RHONDA PETTY 13

HISTORIER FRA MORMONS BOG: ALMA BELÆRER OM TRO 16

JUNI 1994 · 143. årgang · Nummer 6
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen
Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Sharri Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorensen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 39 13 66 · Fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 18 77 27 · Fax 42 18 79 82

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to IM at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 94986 110

DETTE STORSLÅEDE TIDSSKRIFT

Som nyt medlem af Kirken har jeg erfaret, at *Tambuli* (*Stjernen* på Filippinerne) er med til at styrke mit vidnesbyrd og min tro på Jesu Kristi evangelium. Det er en af de ting, der betyder mest for min åndelig udvikling. Jeg bliver rørt i hjertet, når jeg læser de vidnesbyrd, som søskende fra hele verden bærer. Deres vidnesbyrd og Brødrenes råd vejleder og inspirerer mig til at stræbe efter at blive et bedre menneske.

Jeg bliver glad, hver gang jeg modtager et nyt nummer af bladet, og jeg kan næsten ikke vente med at læse det. Jeg holder af at dele evangeliets sandheder med mine venner ved at lade dem låne dette storslåede tidsskrift.

Heidi I. Primero
Camiling 4. Ward
Tarlac Stav, Filippinerne

EN HJÆLP TIL MISSIONÆRERNE

La Stella (*Stjernen* på italiensk) har stor værdi, ikke kun for de italienske hellige, men også for de missionærer, som tjener i Italien.

Da jeg ankom til Rom-Missionen i Italien, glædede jeg mig til at læse *La Stella*. Men under min første tid som missionær, lod jeg mig afskrække lidt af det, fordi jeg ikke forstod nok italiensk til at kunne læse det.

Men den tid er forbi, og jeg er kommet til at elske det italienske sprog. Hver måned ser jeg frem til at læse budskaber og artikler om Jesu Kristi smukke evangelium på et smukt sprog. Især nyder jeg lokalsiderne med nyheder om mennesker og aktiviteter i grene, som jeg har tjent i.

Ældste Erik Schaumann
Missionen i Rom, Italien

PROFETEN I VORT HJEM

Fornylig, da jeg gav en lektie i mit ward, bad jeg alle dem, der gerne ville høre en Herrens profets råd og vejledning, om at række hænderne op. Alle rakte hænderne i vejret. Så sagde jeg: »Den bedste måde at modtage råd og vejledning fra vores præsident og de andre ledende Brødre og få deres budskaber ind i vores hjem, er ved at abonnere på *Liahona* (*Stjernen* på spansk).«

Nu er jeg wardets Stjerne-repræsentant! Jeg er rigtig glad for den kaldelse, og Herren velsigner mig, når jeg tjener i den.

Marcelo Irnaldo Castillo Navarrete
Almirante La Torre Ward
Los Angeles Stav, Chile

FRA REDAKTIONEN

Vi er meget glade for bidrag fra vore læsere, og vi opfordrer dig til at sende breve, artikler og historier til os. Husk at skrive dit fulde navn, adresse, ward eller gren og stav. Vores adresse er Stjernen, *Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N.*

Profeten Joseph Smith underviste ved sit eksempel

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg er født i det Herrens år atten hundrede og fem, den treogtyvende december i byen Sharon, Windsor amt i staten Vermont.«[1] Således skrev den første profet i denne storslåede uddeling, tidernes fyldes uddeling. Disse ord af Profeten Joseph Smith og det vidnesbyrd, som følger efter, er blevet oversat til portugisisk, spansk, kinesisk, russisk, tysk, fransk, polsk og næsten ethvert andet sprog i den civiliserede verden. Når de er blevet læst af oprigtige mænd og kvinder, har disse ord fået folk til at ændre opfattelse og ændre deres liv. Så stor værdi har profeten Joseph Smiths enkle vidnesbyrd som dreng.

Lad os vende tilbage til det Herrens år 1805, den treogtyvende dag i december, i byen Sharon i Windsor amt i Vermont. Vil I foretage den rejse med mig? Vil I gøre mig selskab, mens vi ser tilbage på de dramatiske begivenheder, som fandt sted på den dag? Da Joseph Smith senior og hans hustru, Lucy Mack, stolte så på den lille nyfødte baby, som var kommet til

Vore vidnesbyrd om Frelseren vil blive styrket, hvis vi søger at blive som profeten Joseph Smith, der lærte os storslåede principper gennem sit eksemplariske liv.

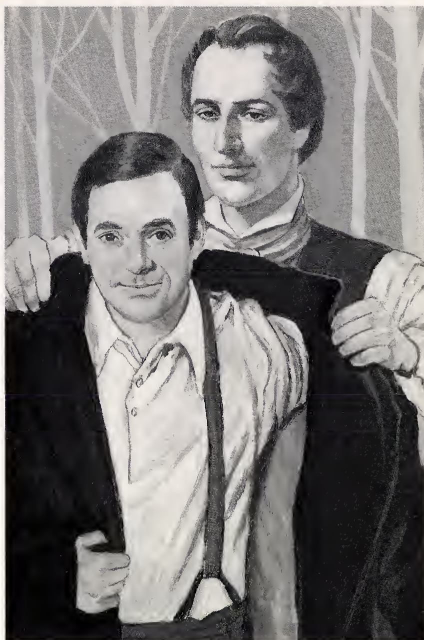
ILLUSTRERET AF DALE KILBOURNE

deres hjem, er jeg sikker på, at de var glade og var Herren taknemlig for, at hendes svangerskab var forløbet godt, og at dette lille barn var blevet født ind i deres familie. Jeg kan forestille mig, at de med digteren kan have udbrudt, at dette lille, nyfødte barn var »et frisk, nyt skud på menneskehedens stamme, nyligen dalet ned fra Guds bolig for at blomstre på jorden«.[2] En udvalgt ånd var kommet ned for at bebo sit jordiske tabernakel.

Nogle har spurgt: »Havde han en usædvanlig barndom eller ungdom?« »Var profeten Joseph meget forskellig fra mig eller mine brødre?« Jeg tror, vi kan få en vis indsigt i profetens barndom ved at læse hans mor Lucys ord. Hun skrev: »Jeg er klar over, at nogle af mine læsere vil blive skuffet, for der er dem, der regner med, at jeg sikkert vil fortælle mange bemærkelsesværdige begivenheder, som skulle have fundet sted i hans barndom. Men der skete intet i hans tidlige barndom, udover de dagligdags ting, som er en del af vores jordiske tilværelse. Derfor forbigår jeg dem i stilhed.«[3] Det er alt, hvad drengens mor skriver om hans tidligste barndom.

Men i hans spæde ungdom syntes sygdom og ulykke at forfølge familien. Den gode fader forsøgte sig som landmand i flere forskellige områder, men ingen steder lykkedes hans forehavende. Da Joseph var syv år gammel, blev han og hans søskende ramt af tyfus. De andre kom sig forholdsvis hurtigt, men Joseph fik en smertefuld betændelse i sit ene ben. Lægerne gjorde det bedste, de kunne efter datidens forhold, men betændelsen lod sig ikke kurere. Til sidst var lægerne bange for, at de blev nødt til at amputere benet.

Vi kan levende forstille os den sorg, som forældre må føle, når de får at vide, at deres lille søns ben skal fjernes. Men heldigvis dukkede lægerne en dag uventet op i familiens hjem og sagde, at de ville prøve en ny operation, hvorved man fjernede en del af knoglen. Det var deres håb, at det ville få betændelsen til at forsvinde. De havde medbragt noget reb, som de ville binde Joseph med, eftersom de ikke havde ikke havde noget bedøvelse, der kunne tage smerten, når de nu skar benet op og fjernede et stykke af knoglen.

Iført en varm frakke, som profeten Joseph gav ham, udførte John E. Page en succesrig mission i Canada, hvor han førte mere end 600 sjæle ind i Kirken.

Men den lille Joseph sagde: »Jeg vil ikke bindes. Jeg kan udholde operationen bedre, hvis jeg får lov at være fri.«

Så spurgte lægerne: »Vil du drikke lidt vin? Du er nødt til at tage et eller andet, ellers vil du ikke kunne klare den svære operation.«

Atter sagde drengen: »Nej, men nu skal I høre, hvad jeg vil gøre. Jeg vil bede min far om at sætte sig på sengen og holde mig i sine arme, og så vil jeg gøre alt, hvad der er nødvendigt for at få knoglen fjernet.«

Joseph Smith senior holdt så drengen i sine arme, mens lægerne opererede benet og fjernede den syge del af

knoglen. Skønt Joseph en tid lang var lam, blev han dog helbredt.[4] I en alder af syv år lærte profeten Joseph Smith os at være modige – ved sit eksempel.

Da Joseph var omkring ti år gammel, flyttede hans familie, som nu bestod af elleve sjæle, fra staten Vermont til Palmyra i Ontario amt i staten New York. Fire år senere flyttede de til Manchester, som lå i samme amt. Det var her, at Joseph beskrev den religiøse vækkelse, som syntes, at optage alt og alle. Selv sagde han: »Så stor var striden og uenigheden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en person så ung og med mennesker og ting så ukendt som jeg at danne sig et sikkert begreb om, hvem der havde ret og hvem uret ...

Medens jeg kæmpede med overordentlige vanskeligheder, som var en følge af striden mellem de forskellige religionspartier, læste jeg en dag følgende i Jakobs Brev, 1. kapitel, 5. vers: Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.«[5]

Profeten sagde, at da han havde læst dette skriftsted, stod det helt klart for ham, at han enten måtte sætte Herren på prøve og spørge ham eller vælge at forblive i mørke for stedse. Han fortalte, at da han gik ud i skoven for at bede, var det første gang, at han prøvede at bede højlydt til sin himmelske Fader. Men han havde læst skriftstedet og forstået det, han havde sat sin lid til Gud den Evige Fader, og nu knælede han i bøn i forvisningen om, at Gud ville give ham den indsigt, som han så inderligt søgte. Profeten Joseph Smith lærte os troens princip – ved sit eksempel.

Kan I forstille jer den hån, spot og latterliggørelse, som væltede ham i møde fra alle hans unge og ældre venner og fjender, da han omtalte det syn, han havde haft? Jeg vil tro, at det blev næsten uudholdeligt for drengen, og dog forblev han tro mod sig selv, for som han sagde: »Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selvom jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det.«[6] Profeten Joseph Smith lærte os ærlighed – ved sit eksempel.

Der skete noget usædvanligt efter denne første storslåede åbenbaring. I de næste tre år modtog profeten Joseph ikke yderligere åbenbaringer. Men han undrede sig ikke over det. Han stillede ikke spørgsmål. Han tvivlede ikke på Herren. Profeten Joseph ventede tålmodigt. Profeten Joseph lærte os tålmodighedens princip – ved sit eksempel.

Efter englen Moronis besøg og den efterfølgende overdragelse af guldpladerne til profeten, påbegyndte han den vanskelige oversættelsesopgave, som kom til at optage al hans tid, alle hans tanker og alle hans handlinger hver eneste time, dag og nat. Man kan kun svagt forestille sig, hvilken hengivenhed, opofrelse og indsats det krævede på blot halvfems dage at oversætte denne optegnelse på over firehundrede sider, som dækker en periode på 2.600 år. Der findes ikke en eneste absurd, urimelig eller selvmodsigende udtalelse i hele bogen. Joseph arbejdede, Joseph studerede og Joseph lagde sin sjæl i arbejdet. Profeten Joseph Smith lærte os flid – ved sit eksempel.

Jeg elsker de ord, som Oliver Cowdery anvendte til at beskrive den tid, hvor han virkede som skriver for Joseph under oversættelelsesarbejdet: »Det var dage, som man aldrig kan glemme – at sidde under lyden af en stemme, der talte drevet af himmelens inspiration, fyldte mit hjer-

te med største taknemmelighed! Dag efter dag vedblev jeg uafbrudt at nedskrive historien eller beretningen, den såkaldte Mormons Bog, efterhånden som ordene faldt fra hans læber, da han ved hjælp af Urim og Tummim … oversatte.«[7]

Profeten Joseph var i sandhed velsignet med evnen til at indgyde andre tro. En solrig morgen opsøgte Joseph John E. Page og sagde: »Broder John, Herren kalder dig på en mission til Canada.«

John E. Page blev forbløffet og svarede: »Men, broder Joseph, jeg kan da ikke tage på mission til Canada. Jeg har end ikke en frakke at tage på.«

Profeten Joseph tog da sin egen frakke af og rakte den til John Page med ordene: »Værsgo, John, tag den her på, så vil Herren velsigne dig.« Bror Page tog frakken, drog til Canada, hvor han i løbet af to år vandrede næsten otte tusind kilometer og døbte seks hundrede sjæle, fordi han stolede på Guds profets ord.[8]

Ved en anden lejlighed talte Joseph om betydningen af missionering til en gruppe brødre i Nauvoo. Og ved afslutningen af talen havde han i den grad rørt brødrenes hjerter, at 380 af de tilstedeværende meldte sig til straks at drage på mission.[9]

Profeten Joseph troede på missionering. Mens han og Sidney Rigdon prædikede i Perrysburg i staten New York, efter i lang tid at have været borte fra deres familier, som de var bekymrede for, modtog de den 12. oktober 1833 følgende åbenbaring:

»Sandelig, så siger Herren til jer, mine venner Sidney og Joseph: Jeres familier har det godt; de er i mine hænder, og jeg gør med dem, som det synes mig bedst; thi jeg har al magt.

Derfor skal I følge mig og lytte til de råd, jeg giver jer.

Se, jeg har en hel del af mit folk på dette sted og i egnene rundt omkring; i de omliggende egne og i de østlige dele af landet skal en kraftig dør blive åbnet.

Derfor, sandelig siger jeg jer: Opløft røsten for folket og udtal de tanker, som jeg indgiver jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for menneskene.

Thi det skal blive givet jer i den samme stund … hvad I skal sige.

Og jeg giver jer den forjættelse, at om I gør dette, skal den Helligånd blive udgydt for at bevidne alt, hvad I siger.«[10]

Joseph og Sidney fortsatte deres missionering.

Ikke alene inspirerede Joseph Smith mænd til at drage på mission, ikke alene tog han sin frakke af og gav den til John E. Page, da denne drog på mission, men han belærte os også om vigtigheden af missioneringen – ved sit eksempel.

Jeg synes, at af en de smukkeste, men nok også tristeste lektioner, som profeten lærte os, fandt sted kort før hans død. I et syn havde han set de hellige forlade Nauvoo og drage til Rocky Mountains. Jeg kan forestille mig, at han, ligesom Moses, var ivrig efter at føre sit folk bort fra deres bødler og ind i det forjættede land, som Gud havde vist ham. Men sådan skulle det ikke være. Han måtte opgive sine planer om at drage til Rocky Mountains, og i stedet overgive sig til en såkaldt domstol.

For at citere hans egne ord: »Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker.«[11] Den udtalelse fra profeten belærer os om lydighed mod loven og om betydningen af at have en ren samvittighed over for Gud og mennesker. Profeten Joseph Smith lærte os disse principper – ved sit eksempel.

Han gav os endnu et storslået eksempel, inden hans jordiske liv var forbi. Han var indespærret i fængslet i Carthage sammen med sin bror Hyrum, John Taylor og Willard Richards. Den rasende pøbel stormede fængslet, styrtede op ad trappen, bandende og svovlende, mens de skød vildt omkring sig. Hyrum blev ramt og døde. John Taylor blev ramt i brystet af flere skud.

Med sin pistol i hånden søgte profeten Joseph at for-

Profeten Joseph og hans bror Hyrum blev myrdet den 27. juni 1844 af en bevæbnet pøbelhob, som stormede fængslet i Carthage. Hyrum blev dødeligt såret af de første skud. Profeten blev dræbt, da han søgte at beskytte de andre i værelset ved at gøre sig selv til midtpunkt for angrebet.

svare sit eget og sine brødres liv. Men den voldsomme hamren på døren sagde ham, at pøblen ville storme døren, trænge ind og slå både John Taylor og Willard Richards ihjel i deres iver for at få ram på ham. Så hans sidste gerning her på jorden var, at gå væk fra døren og føre Willard Richards i sikkerhed. Så smed han pistolen på gulvet og gik hen til vinduet, så de kunne se ham, så pøblens opmærksomhed ville samles om ham og ikke de andre. Joseph Smith gav sit eget liv. Willard Richards blev skånet og John Taylor kom sig over sine skudsår. »Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner.«[12] Profeten Joseph Smith lærte os kærlighed – ved sit eksempel.

Den 27. juni i år er der gået 150 år siden det højtidelige øjeblik, da denne uddelings første profet beseglede sit vidnesbyrd om genoprettelsen med sit eget blod. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han var en Guds profet. Jeg har set Gud omvende mennesker til sin frelsesplan ved hjælp af Joseph Smiths vidnesbyrd. For mange år siden tjente jeg som præsident for den canadiske mission. I byen Oshawa i Ontario i Canada gik to af vore missionærer og bankede på døre en kold eftermiddag med snevejr. De havde ikke haft succes med deres forehavende. Den ene af dem var erfaren, den anden var helt ny.

De to missionærer bankede på hos hr. Elmer Pollard, og han fik ondt af de forfrosne missionærer og bød dem indenfor. De præsenterede deres budskab for ham, og spurgte om han ville bede sammen med dem. Det ville han gerne på betingelse af, at han fik lov til at bede.

Den bøn, han bad, forbløffede missionærerne. Han sagde: »Kære himmelske Fader, velsign disse to ulykkelige, vildledte missionærer, at de må vende tilbage til deres hjem og ikke spilde tid på at fortælle folk her i Canada om et budskab, som er så utroligt, og som de ved så lidt om.«

Da de rejste sig fra bønnen, bad hr. Pollard missionærerne om aldrig nogensinde at vende tilbage til hans hus. Da de gik, sagde han hånligt til dem: »I vil ikke fortælle mig, at I virkelig selv tror på, at Joseph Smith er Guds profet!« Og så lukkede han døren.

Missionærerne var ikke kommet ret langt væk, da juniorkammeraten sagde: »Ældste, vi svarede jo ikke hr. Pollard.«

Seniorkammeraten sagde: »Vi er blevet sat på porten. Lad os finde grønnere græsgange.«

Men den unge missionær holdt stædigt fast på sit, og de to vendte tilbage til hr. Pollards hus. Hr. Pollard åbnede døren og sagde vredt: »Jeg mente bestemt, jeg havde sagt, at I to aldrig skulle vise jer her mere.«

Juniorkammeraten sagde så, idet han opgød alt sit mod: »Hr. Pollard, da vi gik, sagde De, at vi ikke selv

troede på, at Joseph Smith var en profet. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for Dem, hr. Pollard, at jeg ved, at Joseph Smith er Guds profet, at han ved inspirationens kraft oversatte den optegnelse, som kendes som Mormons Bog, og at han så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus.« Og så gik missionærerne igen.

Jeg hørte selv samme hr. Pollard fortælle om hin mindeværdige dags begivenheder ved et vidnesbyrdmøde. Han sagde: »Den nat kunne jeg ikke sove. Jeg vendte og drejede mig. Igen og igen hørte jeg disse ord i mit sind: 'Jeg ved, at Joseph Smith er Guds profet. Jeg ved det ... jeg ved det ... jeg ved det.' Jeg kunne knap vente til det blev morgen. Jeg kontaktede missionærerne på den adresse, som stod på det kort med Trosartiklerne, som de havde givet mig. De vendte tilbage, og denne gang lyttede min kone, mine familie og jeg til missionærlektierne i den rette ånd, som ægte sandhedssøgende mennesker. Som følge deraf har vi alle taget imod Jesu Kristi evangelium. Vi vil altid være taknemlige for det vidnesbyrd, som modige, men ydmyge missionærer bar for os.«

I afsnit 135 i Lære og Pagter kan vi læse John Taylors ord om Joseph Smith:

»Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her. I det korte tidsrum af tyve år bragte han Mormons Bog for lyset, som han oversatte ved Guds gave og kraft og lod udgive i to verdensdele. Han har sendt evangeliets fylde, som indeholdes deri, til jordens fire hjørner. Han har frembragt de åbenbaringer og befalinger, som indeholdes i denne bog 'Lære og Pagter', såvel som mange andre vise dokumenter og lærdomme til nytte for menneskene. Han har samlet mange tusinde sidste dages hellige og grundlagt en stor by. Han har efterladt sig en berømmelse og et navn, som ikke kan udslettes. Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne, og ligesom de fleste af Herrens salvede fordum, har han beseglet sin mission og sit værk med sit eget blod.«[13]

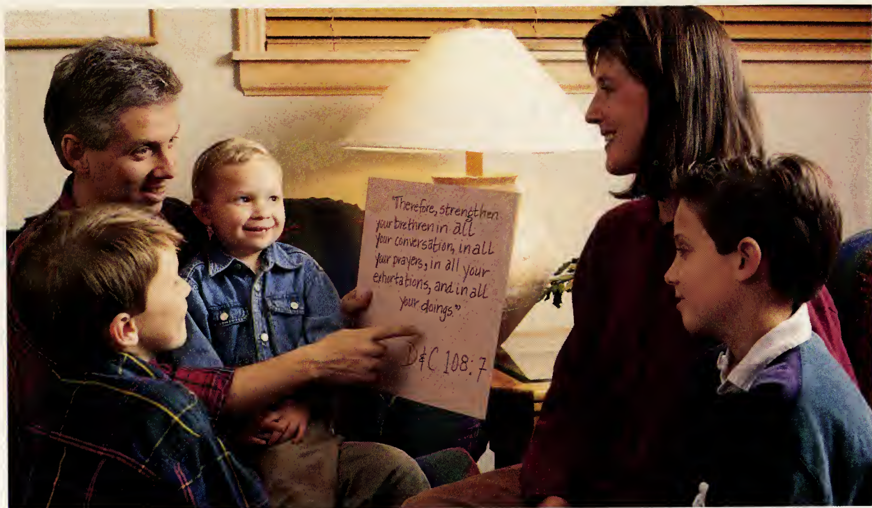
Hvilken passende hyldest til en Guds profet! Jeg beder til, at vi må lære af hans eksempel. At vi må gøre de storslåede principper, som han så smukt belærte os om, til en del af vores liv, at vi vil stræbe efter at blive som han, så vores liv vil afspejle den kundskab, vi har om at Gud lever, at Jesus er hans Søn, og at vi i dag ledes af en Guds profet. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Gennem hele sit liv efterlevede og forkyndte profeten Joseph Smith Jesu Kristi evangeliums principper og dyder.
2. Ved sit eget eksempel belærte han os om mod, tro, ærlighed, tålmodighed, flid, betydningen af missionering, lydighed mod loven, betydningen af at have en ren samvittighed, samt kærlighed.

NOTER

1. Joseph Smith – Historie 1:3.
2. Gerald Massey
3. Lucy Mack Smith, History of Joseph Smith by His Mother (Salt Lake City: Bookcraft 1979), side 67.
4. Se Lucy Mack Smith, History of Joseph Smith, siderne 54-58.
5. Joseph Smith – Historie 1:8, 11.
6. Joseph Smith – Historie 1:25.
7. Joseph Smith – Historie, slutnote.
8. Se The Historical Record, bind 5, nummer 5 (maj, 1886), side 57.
9. Se History of the Church, 5:139.
10. L&P 100:1-8.
11. L&P 135:4.
12. Joh 15:13.
13. L&P 135:3.

UGENS SKRIFTSTED

Stacey Child Weeks

Vore sønner er alle under ti år gamle, og til tider gør deres barnlige iver vore familieaftener til noget af en prøvelse. En aften, hvor vi havde måttet kæmpe særlig hårdt for at bevare Ånden under lektien, knælede jeg senere i bøn og bad om vejledning. Svaret kom øjeblikkeligt til mig: Vi skulle læse i skrifterne. Indtil da havde vi ikke læst i skrifterne ved familieaftenerne af frygt for at miste børnenes opmærksomhed. Men i det øjeblik blev jeg klar over, at vi havde fejlvurderet deres evne til at elske og værdsætte skrifterne.

Den følgende uge ved familieaften påbegyndte vi vores nye tradition – »ugens skriftsted.« Jeg havde udvalgt et af mine yndlingsskriftsteder og skrevet det med store bogstaver på et stort ark farvet papir. Den aften fremviste jeg skiltet og læste ordene højt: »Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner, i alle dine formaninger og i alle dine handlinger« (L&P 108:7).

Hele familien gentog skriftstedet sammen. Så forklarede jeg, hvorfor det skriftsted betød noget for mig, og hvordan det kunne velsigne os i vores liv. Ånden var meget stærkt, og vi nød dens fredfyldte tilstedeværelse resten af aftenen.

Ved morgenbordet næste dag rettedes alles øjne mod »ugens skriftsted,« som jeg havde sat fast på et af køkkenskabene med tape. Endnu engang gennemgik vi vores skriftsted og dets betydning og sagde det højt i kor.

Få dage senere hørte jeg til min forbløffelse min søn fremsige »ugens skriftsted« udenad. Pludselig indså jeg, at jeg også selv uden egentlig at have planlagt det, havde lært skriftstedet udenad. Et eller andet sted mellem det tidspunkt, hvor vi indførte »Ugens skriftsted,« og det tidspunkt, hvor vi fik et vidnesbyrd om dets værdi, var vore sind blev åbnet for dets ord, vore hjerter var blevet oplyst af dets budskab, og vores hjem var blevet velsignet af dets ånd. □

FOTO: STEVE BUNDERSON

»JEG HAR ET HVERV AT UDFØRE«

RUCHIRAWAN PHONPHONGRAT FRA THAILAND

David Mitchell

Min far blev slået ihjel, da jeg var fire år gammel. Han ville hjælpe en ung kvinde, som blev overfaldet af to mænd, og så blev han dolket ihjel. Jeg savnede min far så meget, at det gjorde ondt inde i mig. Men da jeg var tretten år gammel, traf jeg nogle sidste dages hellige missionærer, og min smerte forsvandt, da jeg mærkede en kærlig Faders omsorg, en Fader, jeg kunne tale med, en Fader, som lyttede til mig, en Fader, som trøstede mig. Og gennem frelsesplanen lærte jeg, at jeg en dag kan møde min far igen.«

Som ung teenager traf søster Ruchirawan Phonphongrat fra Bangkok i Thailand missionærerne, da hun deltog i et engelskkursus, som de holdt. Efter den første undervisningstime blev hun inviteret til en aktivitet i APUP. »Som afslutning på en dejlig aften bad et af medlemmerne en bøn. Mens han bad, kunne jeg fornemme, at der var en, der lyttede. Jeg følte mig så dejlig varm indvendig, som om jeg fik et knus. Det var den bøn og den følelse, som den medførte, der begyndte at lindre det smertefulde savn af min far. Jeg besluttede mig for, at jeg ville lære at bede, så jeg tit kunne opleve den følelse. Så jeg spurgte missionærerne, om jeg kunne blive undervist i evangeliet og lære at bede.

I løbet af de næste to måneder gav de mig alle missionærlektierne, og så blev jeg døbt. Jeg kan huske, at da de lærte mig at bede, blev jeg så lykkelig, fordi jeg nu endelig kunne bede på egen hånd. Den aften gik jeg ind på mit værelse, lukkede døren og bad til min himmelske Fader for at få at vide, om det, missionærerne havde fortalt mig, var sandt. Vor himmelske Fader hørte min bøn, og det var på det tidspunkt, at jeg fandt ud af, at han elsker mig. Jeg blev så lykkelig. Tidligt næste morgen da jeg skulle i skole, gik jeg fordi den boligblok, hvor missionærerne boede øverst oppe. Jeg råbte op mod deres vinduer: 'Ældster! Jeg ved, at der er en Jesus. Jeg ved, at vor himmelske Fader lever!'

Jeg fortalte min mor, at jeg havde fundet ud af, hvordan jeg kunne møde min far igen, og at vi en dag igen kunne være sammen som en familie. Min mor elskede min far meget højt, og hun havde aldrig giftet sig igen. Hun vidste, at jeg altid stræbte efter det allerbedste, både i skolen og i mine andre gøremål. Selvom hun var aktiv buddhist, vidste hun, at Kirken ville være det allerbedste for mig.«

Søster Phonphongrat gjorde sin skole færdig og tog siden eksamen i statskundskab ved Chiang Mai Universi-

Uanset om hun sidder i et klasseværelse (øverst *til venstre*), i templet i Manila (øverst *til højre*) eller omgivet af de unge mennesker, hun underviser, bestræber Ruchirawan Phonphongrat sig på at efterleve evangeliets principper, »så godt jeg kan.«

ty i det nordlige Thailand. Hun lærte også at tale bedre engelsk, mens hun gik på universitetet.

Hendes mor regnede med, at hun ville fortsætte sine studier og tage en magistergrad. »Men jeg fortalte hende, at jeg ville tage på mission. Hun sagde, at det kunne jeg ikke mene. Jeg måtte ikke spilde de år, hvor jeg burde gå i skole. Jeg bad inderligt om, at min mor ville lade mig tage af sted. Og så lærte jeg en vigtig lektie.

Forstår I, vi havde en ung mand boende hos os. Han var lige omkring de 24 og var som en adoptivsøn for min mor. Han var noget svagelig, og min mor tog sig af ham og støttede ham, mens han i en periode tjente som buddhistmunk. Jeg var meget jaloux på ham og på den opmærksomhed, han fik fra min mor. Jeg nægtede sågar at sidde til bords med ham.

Da jeg bad til min himmelske Fader om, at min mor ville give mig lov til at rejse på mission, fik jeg det svar, at jeg først skulle vise hende, at jeg elskede *alle*, selv den unge mand, som jeg var så jaloux på. Det var meget svært for mig at acceptere. Men næste morgen, da jeg så den unge mand, vinkede jeg til ham og sagde: 'Davs!' Det var det første, jeg havde sagt til ham i syv år. Da jeg vendte mig om mod min mor, kunne jeg se, at hun havde tårer i øjnene. I det øjeblik vidste jeg, at alt ville ordne sig. Jeg fortalte hende, at jeg meget gerne ville rejse på mission, og at det var vigtigt for mig, at hun støttede mig. Jeg værdsætter virkelig alt det, som min mor har gjort for mig.«

Da søster Phonphongrat vendte tilbage fra sin mission i Den Thailandske Mission, arbejdede hun for et bogforlag i fem år. Men hun følte, at hun måtte gøre noget mere for at tjene andre. Hun ansøgte om et job i flygtningelejren Phanat-Nikhom i Cholburi, hvor man forbereder flygtninge fra Sydøstasien på et nyt liv. Nogle af disse flygtninge har sponsorer i USA og skal derfor undervises i amerikansk kultur.

»Lejrledelsen havde besluttet at ansætte en person, som talte et godt engelsk,« mindes hun. »Da jeg mødte op til jobsamtalen, fortalte jeg dem, at jeg ikke var så god til engelsk, men at jeg vidste en del om amerikansk kultur. Jeg sagde, at jeg mest af alt ønskede, at vise flygtningene, at jeg elskede dem, at de betød noget, og at de var Guds børn. Lederen så på mig og sagde: Sig mig, er du mormon eller hvad? Jeg fik jobbet.«

Flygtningene er ikke søster Phonphongrats eneste elever. Hun har undervist i både seminar og institut. »Som seminarelev lærte jeg betydningen af at føre dagbog og studere skrifterne,« mindes hun. »Jeg skriver altid de skriftsteder, jeg gerne vil lære ned, og så lader jeg mig lede af dem i hverdagen.«

Siden sin dåb har søster Phonphongrat modtaget sin tempelbegavelse og sin patriarkalske velsignelse. Begge dele har styrket hende meget. »Det er noget, jeg kan vende tilbage til. Noget, jeg kan hente styrke i. Engang pinte det mig, at jeg ikke var gift, men nu ved jeg, at jeg skal holde budene, være aktiv i Kirken og efterleve evangeliets principper, så godt jeg kan. Hvis jeg gør det, vil alt ordne sig. Jeg føler, at jeg har et hverv at udføre.« □

Tahitiske perler

Kathleen C. Perrin

Unge sidste dages hellige på øerne i Fransk Polynesien ville meget gerne afholde en ungdomskonference. Men de stod over for nogle store udfordringer.

Udfordring 1: Mødested. Øerne ligger langt fra hinanden, og der er ingen regelmæssige kommunikations- eller transportforbindelser.

Udfordring 2: Loven. Staten kræver, at ethvert ungdomsstævne skal overholde visse godkendte standarder, bl.a. at en anerkendt leder fører opsyn med det.

Udfordring 3: Mad. Der vokser meget lidt spiseligt i den koralholdige jord på atollerne. Kosten består af

fisk, kokosnødder og de fødevarer, man får tilsendt fra Tahiti.

Udfordring 4: Vand. Der er ingen floder eller søer. Det eneste drikkevand man har, er regnvand.

Udfordring 5: Logi. Der er ingen kollegier eller hoteller på de fjernestliggende øer. Så hvor skulle folk bo?

Stillet over for så mange vanskeligheder, ville det måske være fristende at give op. Men de hellige herude vidste, at hvis de havde tro, så ville Gud hjælpe dem. De gik videre med forberedelserne til konferencen. Og snart dukkede løsningerne op.

Løsning 1: Hold det lokalt. Konferencearrangørerne besluttede, at holde flere små konferencer på lokalt plan. På den måde kunne de unge samles uden at skulle rejse langt og uden større udgifter. Den første konference blev afholdt på Takaroa, en af syvoghalvfjerds øer i øgruppen Tuamotu. Takaroa er en af Kirkens stærkeste bastioner i området – 270 af de 396 indbyggere er sidste dages hellige.

Løsning 2: Find en villig tilsynsførende. Bror Stanley Brodien, som er stavsassistent i Paea Stav i Tahiti, var svaret på deres bønner. Som skolepsykolog bruger han sin sommerferie på at arrangere ungdomsstævner, sommerlejre og udflugter. Han havde allerede den fornødne bemyndigelse

Unge sidste dages hellige i Tahiti stod over for svære udfordringer, da de planlagde at afholde en ungdomskonference. Men de fulgte det eksempel, de ser hos de østers, som de indsamler, og vendte udfordringerne til strålende velsignelser.

fra staten og var mere end villig til at føre opsyn med konferencen.

Løsning 3, 4 og 5: Udnyt lokale ressourcer. Takaroa var blevet velsignet med en masse regn. Forrådstankene var fulde, så der kunne man hente det nødvendige vand. En del fødevarer måtte medbringes i kølebokse, men en bager fra en nærlig-

Styrkede vidnesbyrd, nye venskaber og et fornyet ønske om at tjene Herren, var nogle af frugterne af ungdomskonferencen i Tahiti.

gende ø, grenspræsident Pitori Faura, leverede brød, og lokale medlemmer hjalp de unge med at fange fisk og samle kokosnødder. Problemet med logi blev løst ved, at de fleste af de unge boede hos lokale medlemmer. Nogle af de unge mænd havde telte med og slog lejr på stranden.

Og nu til selve konferencen! De fleste af de halvfjerds unge sidste dages hellige fra de tre øer, som deltog i konferencen på Tuamotu, er enten direkte eller indirekte beskæftiget i perleindustrien. De unge er meget dygtige til at dykke, hvilket er nødvendige færdigheder inden for perlebranchen.

Udover perlefarmene er Takaroas 100 år gamle SDH-kirkebygning øens naturlige samlingspunkt. Den er bygget af koral med håndmalede pyntelister, et rødt bliktag og et klokketårn, der rager 25 meter op i luften. Den er større og højere end nogen anden bygning på hele øen. Den er symbol på Kirkens betydning i det lille samfund og er et perfekt mødested for de unge.

Efter at være ankommet til øen, nogle med fiskerbåd og andre med speedbåd, blev de unge opdelt i fire grupper. Hver gruppe bestod af unge i alle aldre og fra alle de tre øer, Takaroa, Manihi og Takapoto. De unge

gav deres grupper navne efter personer fra Mormons Bog: Ether, Nephi, Mormon – og en populær helt på disse kanter, Hagoth.

Cynthia Tufariua fra Takaroa sagde: »Først var jeg ikke så glad for, at jeg ikke skulle være sammen med mine venner. Men allerede efter den første dag syntes jeg, at det var alle tiders at lære unge fra de andre øer at kende.«

Eric Hio fra Manihi sagde: »Jeg har aldrig før set så mange mormoner samlet på et sted.«

Vis et godt eksempel gennem tjeneste. Konferencens højdepunkt var et tjenesteprojekt. Bortset fra en morgen, hvor det regnede, tilbragte de unge flere timer hver dag med at rydde op på øen. De samlede skrald op, ryddede ukrudt væk, gravede sten op og fjernede affald. I løbet af konferencen gjorde de rent på strandene langs havnen og ordnede landsbykirkegården, området omkring landsbykirken og den lokale fodboldbane, der var endt som lidt af en losseplads.

Mani Terooatea, der er laurbærpige og født på Takaroa, var hjemme på ferie fra Japan, hvor hun studerer perlepodning (en teknik, hvor man anbringer små stykker muslingeskal inde i østers for at lave perler). Mani sagde: »Det var alle tiders at rydde op på fodboldbanen, at se alle arbejde side om side. Det tog ikke ret lang tid, og jeg er glad for, at vi kunne efterlade øen noget pænere, end vi fandt den.« Mani havde taget en ven med, som tilhører et andet trossamfund. Hendes veninde, Hina Dexter, fik et helt nyt syn på de sidste dages hellige. Og det samme gjorde flere andre ikke-medlemmer, som deltog.

Begynd med skrifterne. Hver morgen begyndte man dagen med individuelt studium af skrifterne efterfulgt af morgenmad og et kort åndeligt program. Så fulgte tjenesteprojekterne og derefter sport og aktiviteter, hvor man blandt andet legede lokale lege, såsom »Krabben og kokosnøddepalmen,« »Hunden og sandalerne« og »Tyven og perlen«. Når de unge trængte til at køle af efter en hård dags arbejde, nød de at bade i lagunens klare vand, hvor de var omgivet af nogle af verdens smukkeste koraller, en mangfoldighed af farverige, tropiske fisk og nysgerrige, men harmløse, småhajer.

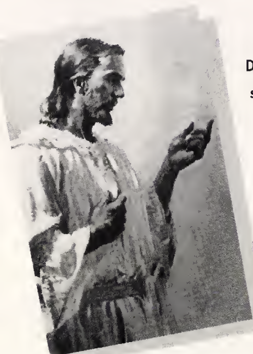
Udover skriftstudiet og morgenmøderne blev der afholdt to firesides og en familieaften, som lagde vægt på åndelige emner som tro, standarder, studium af skriften, målsætning, at holde ud til enden, at stræbe efter at dygtiggøre sig, forberedelse til en mission og deltagelse i seminarprogrammet. En taler gav en kort oversigt over Kirkens historie i Fransk Polynesien. Han nævnte de ofre, som de tidlige missionærer og medlemmer havde måttet yde, og udfordrede de unge til at være villige til at yde de samme ofre for at dele evangeliet med andre.

Afslut med vidnesbyrdmøde. Ved afslutningen af konferencen udtrykte de unge deres taknemlighed for nye venskaber, styrkede vidnesbyrd og et fornyet ønske om at kende og tjene Frelseren. En ung mand, som ikke havde været særlig aktiv i Kirken, gav udtryk for et ønske om at komme på mission: »Jeg vil se at bringe mit liv i orden, så jeg kan dele det vidnesbyrd, som jeg har følt vokse her ved konferencen. Jeg vil fortælle andre om den glæde, som findes i evangeliet.«

Som en perle. Øboerne lærte også en anden ting af ungdomskonferencen. De så, at hvis man bare er tålmodig, kan udfordringer vendes til velsignelser. Det mindede dem om de sorte perler, som de dyrker i deres laguner. En lille stump muslingeskal er en gene. Men med tid og flid kan en østers forvandle den til noget smukt. □

HVEM BESTEMMER?

Ældste Kenneth Johnson
De Halvfjerds

Der er kun én, som du fuldtud kan stole på.

Da jeg var 16 år gammel, var jeg i trykkerlære. En af de andre lærlinge var totalt bidt af motorcykler. Dengang kørte vi på engelske motorcykler, og han havde en meget hurtig en.

En dejlig sommerdag spurgte han mig: »Vil du med ud at køre på min motorcykel?« Det lød fristende. Dengang brugte vi ikke styrthjelme og lædertøj som beskyttelse, så klædt i mit tynde sommertøj satte jeg mig bag på hans motorcykel. Han snoede sig ud og ind ad byens gader, og til sidst kom vi til en lang, lige strækning. Han lænede sig tilbage og spurgte: »Han du nogensinde prøvet at køre 160 km i timen?«

»Nej,« sagde jeg.

»Det kommer du til nu,« sagde han.

»Det behøver vi altså ikke,« svarede jeg.

Han gassede maskinen op og motorcyklen brølede fremad. Huden i mit ansigt strammedes og mit tøj piskede i vinden, da vi fór fra 150 til 160 kilometer i timen. Ved at tage imod hans invitation, havde jeg overladt mit liv i en andens hænder. Jeg havde faktisk bragt mig selv i en farlig situation. Den dag besluttede jeg, at jeg aldrig mere ville lade andre bestemme over mit liv.

Unge mænd og unge kvinder, sørg for at værne om jeres liv ved at sikre jer, at det I indbyder andre til og det, som I lader jer indbyde til, altid er en invitation til at komme til Kristus.

I 1959 modtog jeg den invitation. Jeg havde aldrig hørt om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ved et bal traf jeg en ung dame, som var opdraget i evangeliet. Jeg følte mig tiltrukket af hende. Hun sagde: »Jeg vil aldrig gifte mig med dig, medmindre det bliver i templet.« Jeg tog imod den invitation og blev undervist i evangeliet. Hun er min evige livsledsager. Jeg vil altid være taknemlig for, at hun gav mig den invitation, for den ændrede mit liv.

Vi har et barn, en søn. Jeg har set ham vokse op og indgå pagter med Herren. Jeg har været i templet med ham. Jeg har set ham fuldføre en mission. Jeg overværede hans vielse i templet. Hans måde at leve på, indbyder mig til at komme til Kristus.

I, Kirkens unge, har kraften til at indbyde andre at komme til Kristus. Lad mig fortælle jer, at noget, som er mig endnu mere helligt end min kaldelse som generalautoritet, og jeg kan slet ikke udtrykke hvor helligt det er, er de pagter, som gik forud for denne kaldelse, for de binder mig til det, som er det mest dyrebare og hellige i mit liv.

Storbritannien og resten af Kirken er fuld af unge mænd og unge kvinder, som vil spille en stor rolle i videreførelsen af dette store værk på en måde, som ingen andre kan. Jeg ved, at de ville kunne gøre det, hvis de tager imod indbydelsen til at komme til Kristus.

Jeg ved, at Jesus lever, at han er Kristus, og at han leder denne kirke. Jeg ved disse ting, fordi så mange mennesker i løbet af mit liv har indbudt mig til at komme til ham, og det har jeg bestræbt mig på at gøre. □

Taget fra en tale, som blev holdt ved generalkonferencen i april 1990.

MALERIET (TIL VENSTRE): HARRY ANDERSON; FOTO: WELDEN ANDERSEN

HVORDAN KAN JEG FORENE VORES FAMILIE?

Vores hjem virker ikke som et rigtig hjem. Det er bare et sted, hvor vi spiser og sover. Vi skændes meget, og vi synes at bevæge os i hver sin retning. Hvad kan jeg gøre for at føre os sammen?

Svarene er ment som hjælp og vejledning, ikke som udtryk for Kirkens lære.

VORES SVAR:

Husk på at ansvaret for at løse din families problemer ikke kun hviler på dine skuldre. Du er barn i familien og har måske ikke særlig meget indflydelse på, hvad der sker i familien.

Men der *er* nogle ting, som du kan gøre for at forbedre situationen i hjemmet. Her er nogle forslag:

Lyt. Hvis jeres samtaler har det med at ende i skænderier, så prøv nye måder at kommunikere på. Lyt omhyggeligt, når familiens medlemmer fortæller dig, hvad de føler. Så vil de måske også være mere tilbøjelige til at lytte til dine synspunkter. Det er en god begyndelse, at lære at lytte i stedet for bare at skændes.

Det hjælper at tale om det. Et par gange om året lader en far familiens medlemmer bruge noget af familieaftenen på at skrive sedler, hvor de anonymt giver udtryk for ting, der går dem på. Familien læser så disse sedler højt og sætter sig så mål for, hvordan disse problemer kan overvindes. Det kan være sjovt at sætte sig mål sammen og støtte hinanden i at nå dem.

Støt dine søskende. Du kan få et tættere forhold til dine søskende, hvis du interesserer dig for dem. Hvis din storebror spiller fodbold, så gå med til kampene. Hvis din søster synger i kor, så mød op til hendes koncerter. Lad være med at drille dem eller kritisere det, de gør. Fremhæv de gode ting, og lad være med at sige noget om det dårlige.

Planlæg familieaktiviteter. Tag initiativ til at planlægge en aktivitet eller spørg, om du må planlægge en familieaften for hele familien. Du kan bede din far og mor om hjælp, men hvis de har for travlt, så planlæg den bare på egen hånd. Bliv ikke skuffet, hvis din idé ikke bliver modtaget med begejstring, eller hvis nogle af familiens medlemmer nægter at deltage. Hvis dit første forsøg ikke lykkes, så lad være med at blive sur og give op. Tag din plan op til fornyet overvejelse og prøv så igen.

Hold dine løfter. Gør det, som du bliver bedt om at gøre. Hvis din far eller mor har brug for din hjælp, så lad være med at mukke. Hjælp dem i stedet. Hvis du skal være hjemme på et bestemt tidspunkt, så vær præcis. Vær hjemme på det tidspunkt, du har lovet. Hvis du er pålidelig, vil du kunne undgå en masse skænderier.

Din betænksomhed over for din familie kan skabe en bedre atmosfære i hjemmet.

Men selv om du gør dit yderste, er der mange ting, som du ikke kan gøre noget ved. Husk, at du altid kan henvende dig til dine lærere, vejledere og din biskop og bede dem om hjælp. Hvis din familie har alvorlige problemer, kan det være nødvendigt med professionel bistand.

Men vigtigst af alt, husk på, at din himmelske Fader altid vil lytte og trøste dig.

DE UNGE SVARER:

Min far er ikke aktiv i Kirken, og det er årsag til mange konflikter i hjemmet. Jeg arbejder hårdt på at sætte et godt eksempel for ham, og jeg ved, at han kan se en forandring i mit liv.

Men til tider har jeg følt, at det var som om, der var en, der forsøgte at ødelægge alt det gode, jeg prøvede at gøre. Det virkede meget nedbrydende. En søndag efter kirke talte jeg med min søster om det, og vi besluttede os for at gøre små gode gerninger i det skjulte. Hver uge udvalgte vi en i familien og brugte tid på vedkommende. Vi lagde små opmuntrende beskeder, eller sørgede for at vores sø-

FOTO: GRAIG MOYER

sters kjole var strøget, når hun skulle i kirke, eller at vores brors fodboldtøj blev vasket.

Det varede ikke længe, før hele familien fandt ud af, hvem det var, der gjorde de gode gerninger, men nu tager alle del i det og gør noget for hinanden. Vi kan mærke kærligheden i vort hjem nu. Den gennemsyrer alt, hvad vi gør.

Navn tilbageholdt på opfordring.

Tal med dine slægtninge, venner eller biskop, hvis du har brug for hjælp. Og tal så med dine forældre om, hvordan du har det. Hvis du fortæller og viser din familie, at du elsker dem, så vil deres kærlighed til dig også vokse.

Odexa D. Frogoso, 12, Cabagan, Isabela Ward, Tuguegarao Stav, Filippinerne

Hvorfor ikke planlægge en særlig aktivitet, som kan føre din familie sammen? Det kan være noget så enkelt som at planlægge en skovtur sammen. Det vigtigste er, at man får tid til at snakke sammen og lære hinanden bedre at kende. Når vi tilbringer tid sammen med vores familie, bliver vi mindet om, hvilke dejlige mennesker de er, og hvorfor vi elsker dem så højt.

Tomoko Misono, 16,
Shibuya Ward,
Tokyo Syd Stav, Japan

»Ingen anden succes kan opveje en fiasko i hjemmet.« de ord, som præsident David O. McKay udtalte, er sande, og for at opnå succes, må vi være villige til at gøre alt, hvad vi kan for at styrke vores familie. Bare det at give sig tid til at tale med andre kan være svært, men hvis du bliver opmærksom på andres behov og viser dem kærlighed, så vil de følge dit eksempel og elske hinanden mere.

Maria Golda Meir Victoria D. Fabricante, 19, Hagonoy Gren, Malolos Stav, Filippinerne

Tilgiv din familie. Hvis du skændes med din familie, fordi nogen er blevet såret, så må I tale ud om det og sige undskyld. Tilgiv så hinanden og bestræb jer på at være kærligere over for hinanden. Hvis de ikke vil tilgive dig, så prøv at tilgive dem alligevel. Det er kærlighed, som gør en bolig til et hjem, og man kan ikke føle kærlighed, hvis man er vred.

Maria Cecilia Latuna, 16,
Legazpi 1. Ward,
Legazpi Stav, Filippinerne

Vores præsidentinde i Unge Piger gav os den udfordring, at vi skulle gå hjem og fortælle vores forældre, at vi elskede dem. Det var meget svært for mig og min søster, for skønt vores forældre vidste, at vi elskede dem, så havde vi aldrig sagt det til dem.

Vi besluttede os for at lave en middag til dem og så skrive på deres servietter, at vi elskede dem. Vores forældre blev meget overraskede, og det hele gik så godt, at vi nu dagligt fortæller dem, at vi elsker dem.

Jeg tror, at nøglen til sammenhold i familien er indbyrdes kærlighed. Bed, så vil din himmelske Fader hjælpe dig med at finde en måde, hvorpå du kan udtrykke din kærlighed til din familie.

Dania González S., 19, Bio Bio Ward, Hualpen Stav, Chile

Mine forældre er inaktive, og selvom jeg har været på mission, og min søster er på mission lige nu, så motiverer det dem ikke til at komme i Kirken. Det er trist, men børnene sætter et eksempel for forældrene.

Når der opstår skænderier i vores hjem, søger vi at følge Kristi eksempel og afvender vreden med et mildt svar og lader være med at svare igen.

Vi elsker dem og beder og faster for, at de en dag vil vende tilbage til Kirken, så vi kan få en evig familie.

Soraia Fagundes, 25, Riacho Ward, Contagem Distrikt, Brasilien

Prøv at forandre dig selv. Måske ser du kun på alt det, der er galt med din familie og ikke alt det, som er godt ved den. Ros familien for det, de gør godt, og vær den første til at hjælpe, når nogen har brug for det.

Hvis du er rolig, tålmodig og fornuftig, når familien har problemer, så vil de begynde at behandle dig anderledes.

Når I har vundet hinandens tillid, vil I begynde at kunne skabe gode vaner, såsom at bede sammen og holde familieaften.

Maria Cecilia R. Silos, 16, Naga City, Filippinerne

Sæt et godt eksempel ved altid at være munter. Når du er venlig over for din familie, vil de reagere på din glæde og selv blive glade.

Alapati Lo'l Va'atu'itu'i, 26, Falelatai Gren, Upolu Vest Stav, Samoa

Mine forældre har haft svære økonomiske problemer, og det har medført mange problemer i familien. Mine brødre og jeg var ikke klar over, hvor hårdt de kæmpede, før min far fortalte os det. Vi satte det mål, at hjælpe familien med at betale al vores gæld af, og vi tog jobs i sommerferien for at hjælpe til. Min far lod os betale alle regninger en måned, så vi kunne se, hvad pengene gik til.

Da vi fik øjnene op for, hvor meget vores forældre må ofre for os, fik vi endnu større respekt for dem. Og da de så, at vi var villige til at hjælpe dem, fik de større respekt for os. Nu er vi alle meget lykkeligere.

Navn tilbageholdt på opfordring.

Bed, bed, bed. Det bedste vi kan gøre for at styrke vores familie, er at bede. Bed om inspiration til at kunne hjælpe din familie, og motivér dem til at bede sammen. Herren elsker os og vil besvare vore bønner.

Ældste Gerald Sorita, 24, Hawaii Honolulu Mission

Som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme bærer jeg vidnesbyrd for min familie. Jeg ved, at det er en stor hjælp at have præstedømmet i sit hjem. Og når jeg fortæller dem om mine følelser for Kirken, føler jeg mig motiveret til at sætte et godt eksempel og aktiverer de af familiens medlemmer, som ikke er aktive.

Gilberto Morea Salazar, 20, Los Almendros Ward, Cali Stav, Colombia

Ethvert medlem af familien har betydning, hvis vi skal skabe et bedre hjem. Vi samles som familie og sætter tid af til samvær i løbet af ugen. Ved at planlægge vores uge sammen, kan vi støtte hinanden, og vi har større forståelse for de opgaver, som de andre har at udføre. Begynd med dig selv og forsøg at være mere forstående over for din familie.

Rowena C. Rivera, 20, Talavera Gren, Cabanatuan Stav, Filippinerne

Du kan bistå med at gøre SPØRGSMÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet herunder. Send dit svar inden 15. juli 1994 til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N. Skriv dit navn, alder, by ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt, må du også gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

SPØRGSMÅL: Jeg ved, at vi bliver opfordret til at faste. Jeg har prøvet at faste, men jeg fik ikke noget ud af det. Hvordan kan jeg give min faste mere indhold? □

FØDT IGEN I EN ALDER AF 94

Luise Wulff

I marts 1989 lå jeg alvorligt syg på et hospital i Wismar i det, der dengang var Østtyskland. Jeg var 94 år gammel og følte mig ganske hjælpeløs. Jeg havde helt mistet livslysten. I mine bønner bad jeg konstant Gud om at tage mig hjem.

Min datter, der forstod mine trængsler, kom fra Hamburg for at besøge mig. Hver gang hun besøgte mig, søgte hun at indgyde mig nyt håb og opmuntrede mig til at holde ud. Til sidst fik hun og min svigersøn mig udskrevet fra hospitalet og bragt hjem til dem.

Jeg havde altid beundret min datters styrke og selvsikkerhed. Da jeg spurgte, hvor hun fik sin styrke fra, svarede hun, at det kom sig af, at hun gik i kirke hver søndag. Hun var blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nogle år før, men jeg var ikke synderlig interesseret i hendes nye religion. Jeg ville ikke slippe min protestantiske tro.

Nu da jeg boede i hendes hjem, begyndte min datter at fortælle mig om Kirken og læse højt for mig fra skrifterne.

***Herover:* Luise sammen med søster Saetteli *(til venstre)* og søster Young, de to missionærer, som underviste hende i evangeliet. Til højre ses Luises datter, Marianne Reimers.**

Hun inviterede også to søstermissionærer til at fortælle mig mere. Jeg nød de to søde søstres besøg, og gennem missionærlektierne kom jeg til den overbevisning, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige virkelig er den eneste sande kirke.

Så jeg lod mig døbe den 27 august 1989. Der stod jeg så – 94 år gammel og født på ny!

Jeg følte en øjeblikkelig og vidunderlig forandring. Jeg vidste, at jeg stadig ville have smerter, men at jeg kunne bede Herren om hjælp til trofast at holde ud til enden. Jeg vidste også, at vor himmelske Fader ved, hvornår vi skal hjem til ham. Det var hans vilje, at jeg skulle indgå dåbspagten med ham i dette liv. □

Søster Wulff sov stille ind 18 måneder efter sin dåb.

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

143. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1994

MOSES

»Og se, du er min søn«
(Moses 1:4).

Vivian Paulsen

Engang for meget længe siden kaldte Herren Moses op på et højt bjerg. Der så han Guds herlighed og talte med ham, ansigt til ansigt.

»Se,« sagde Gud, »jeg er Herren, Gud den Almægtige, og Uendelig er mit navn.«

Det næste, han sagde til Moses, var: »Og se, du er min søn.« Han fortalte Moses, at han havde en meget vigtig værk, som han skulle udføre, og Gud lovede at vise ham mange ting. Så sagde Herren igen til ham, at han var hans søn og »i min Enbårne Søns lignelse.«

Derefter viste Herren ham i et vidunderligt syn hele verden og alle de mennesker, som var skabt. Guds herlighed hvilede på Moses, ellers ville han ikke have kunnet se alle disse ting. Da synet var forbi, forlod Herrens herlighed Moses, og han følte sig meget svag. Det tog ham mange timer at komme til kræfter igen.

Da Moses var kommet til kræfter, kom Satan for at friste ham og sagde: »Moses, du menneskesøn, tilbed mig.« Men Moses havde set Guds herlighed. Han havde af et helligt væsen fået at vide, at han ikke bare var en menneskesøn, men et Guds barn, så han kunne derfor svare djævelen: »Hvem er du? Thi se, jeg er en Guds søn i hans Enbårnes lignelse, og hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbede dig?«

Satan reagerede ved at råbe højt og rase. Selvom Moses først blev lidt bange, bad han sin himmelske Fader om styrke og så befalede han Satan at forsvinde. Bevidstheden om, at han var barn af en herliggjort, himmelske Fader, en Fader, som elskede ham og ville lytte til hans bønner, gav Moses mod og styrke til at modstå det onde. Han følte den fred i hjertet, som kommer af, at vide, hvem man er.

(Se Moses 1:1-22 i Den Kostelige Perle).

ILLUSTRERET AF GREG K. OLSEN

FRA VEN TIL VEN:

Ældste Julio E. Dávila

Fra et interview med ældste Julio E. Dávila fra De Halvfjerds foretaget af Jan Pinborough

Jeg vil gerne opfordre jer børn i Kirken til at holde jer værdige til at opleve mirakler i jeres liv. Hver dag mindes jeg et mirakel, som skete for min familie i 1973.

Min hustru, Mary, jeg selv og vores to børn boede i Colombia i Sydamerika. Vi var blevet medlemmer af Kirken i 1968. Der var ingen templer i Sydamerika dengang, men vi ville besegles i templet. Vi havde ikke råd til at købe flybilletter, så vi kunne flyve op til et tempel. En af mine venner bad derfor indehaveren af et rejsebureau om at give os 5 procent rabat på vores flybilletter. Indehaveren af rejsebureauet var ikke medlem af Kirken, ja, han var slet ikke religiøs, men da han fandt ud af, hvorfor vi skulle bruge billetterne, gav han os billetter, der gjaldt til en hvilken som helst by i USA. Mary og jeg blev beseglet i templet i Salt Lake City. Det følgende år blev vores døtre, Maritza og Liana, beseglet til os.

ILLUSTRERET AF NATE PINNOCK

Jeg ved, at templet er det sted, hvor Herren vil velsigne os. Mange medlemmer af Kirken i Sydamerika yder store ofre for at kunne rejse til et af de templer, som ligger i Sydamerika. Nogle må ud på en besværlig rejse med skib eller bus og har fire-fem dages rejse hver vej.

Jeg er født i den smukke, rene og stille by Bucaramange i Colombia. Jeg havde en storebror og to mindre søstre. Min far og mor var medlemmer af den presbyterianske kirke og lærte os meget om Bibelen. Min far var journalist, og han studerede og skrev altid. Han studerede også Bibelen flittigt. Og han var en god lærer. Jeg kan huske, hvordan han stod med skriften i hånden.

Han og min mor blev siden medlemmer af Kirken, og det samme gjorde min bror, mine søstre og flere af vore slægtninge.

Min mor var meget streng. Hvis en af os gjorde noget forkert, så straffede hun os alle sammen. »Hvis I ser jeres bror gøre noget forkert uden at stoppe ham, så er I medskyldige,« belærte hun os.

Da jeg var ung, flyttede vi til byen Cartagena. Mange af drengene der røg marihuana. Jeg følte mig velsignet, fordi jeg aldrig blev opfordret til at prøve det. Da jeg var ti eller elleve år gammel, blev jeg spejder. Jeg var den eneste spejder på skolen, så jeg blev tit valgt til leder for forskellige aktiviteter. Jeg bar min uniform ved paraderne. Jeg samlede ting til byens fattige. Jeg oplevede glæden ved at give.

Den syv-årige Julio Dávila med sine to søstre.

Hvis I vil være lykkelige, må I elske andre og være lydige. I kan sætte et godt eksempel i skolen eller i familien. I kan også sætte et godt eksempel ved at være gode samfundsborgere. Hvis vi vil have stærke nationer, må vi begynde med børnene.

Fornylig havde vores 10-årige barnebarn, Farid, en ven, som er medlem af en anden kirke, med på ferie i vores sommerhus i Colombia. Sammen begyndte de to drenge at studere skrifterne dagligt ude under træerne. De bad mig fortælle dem om apostlen Johannes. »Jeg vil gerne vide alt om ham. Han var sammen med Jesus. Der er meget, jeg gerne vil vide, om Jesus,« sagde Farid.

Jeg ved, at børn har brug for helte, men ikke den slags helte, man ofte ser i fjernsynet. Hvis du vil lære rigtige helte at kende – venner fra fortiden, nutiden og fremtiden – så gør du det bedst ved at læse i skrifterne.

Engang var Farid med os til vidnesbyrdmøde. Netop som han skulle op for at bære sit vidnesbyrd, afsluttede biskoppen mødet. Den følgende aften bad jeg Farid om at bære sit vidnesbyrd til familieaftenen. Han forbavsede mig ved at spørge: »Hvilket vidnesbyrd vil du høre?« Han forklarede så, at når børn bliver bedt om at bære deres vidnesbyrd, siger de som regel, at de ved, at Kirken er sand. »Men mit vidnesbyrd,« sagde han, »drejer sig mere om Jesus Kristus. Det er meget stærkt.« Det er den slags vidnesbyrd, jeg håber, at alle børn må få.

Vær lydige, børn. Stol på Herren. Bed hver dag og studér skrifterne. Følg det eksempel, som Jesus satte, da han var barn. □

TI, VÆR STILLE

Judy Edwards

»Han skal udfri mig fra kampen, så jeg får fred, for mange er imod mig« (Sl 55:19).

Har du nogensinde tænkt på, hvordan Josef, Jakobs søn, havde det, da hans brødre solgte ham som slave til Egypten? (Se 1 Mos 37). Han kunne holde tappert ud, fordi han havde tro på Herren. Potifar, den embedsmand, som købte Josef, så, »at Herren var med ham,« og Potifar »satte ham til at styre sit (Potifars) hus. Han overlod Josef alt, hvad han (Potifar) ejede« (Se 1 Mos 39:1, 3-4).

Tror du, at Ruth var bekymret for at forlade sit hjemland og flytte med sin svigermor No'omi til et fremmed land? Ruth følte Herrens fred og sagde til No'omi: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud« (se Ruth 1:1-16).

Hvordan tror du, at den unge David havde det, da han stod på slagmarken og hørte kæmpen Goliat prale med, hvordan han ville slå ham ihjel? Drengen vidste, at Gud ville beskytte ham, sådan som han havde gjort det to gange tidligere, og han gik derfor modigt Goliat i møde. Som han forklarede kong Saul: »Herren, som reddede mig fra løver og bjørne, vil også redde mig fra denne filister« (se 1 Sam 17:1-18, 22-23, 32-37).

Var dronning Ester bange, da hun gik ind for at tale med kongen på sit jødiske folks vegne, fordi hun vidste, at det kunne koste hende livet at nærme sig ham uden indbydelse? Hun fandt fred og styrke til at gøre det ved at faste og ved at bede sin fætter Mordokaj om at få jøderne til at faste for hende: »Sammenkald alle jøder … så I kan faste for min skyld. På samme måde vil også jeg og mine piger faste. Derefter vil jeg gå til kongen, selv om det er mod loven. Skal jeg dø, så lad mig dø!« (se Ester 3-4).

Har du nogensinde været bekymret? Har du oplevet uvenlighed ligesom Josef? Har du været nødt til at flytte til et nyt sted ligesom Ruth? Har du været nødt til at stå overfor noget stort og uhyggeligt ligesom David? Har du været nødt til at gøre noget skræmmende ligesom dronning Ester? De fleste af os har følt os bange eller kede af det eller ensomme på et eller andet tidspunkt. Hvis vi husker på, at vi er Guds børn, og at han elsker os, og hvis vi gør det, han ønsker, vi skal gøre, så vil vi også blive velsignet med hans fred.

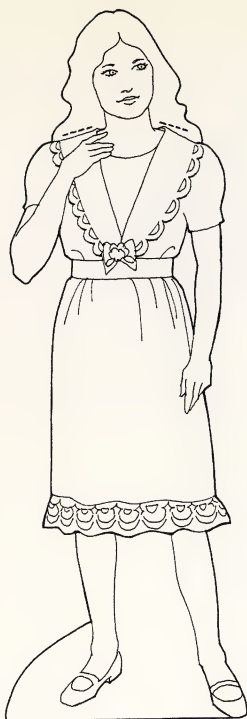
Instruktioner:

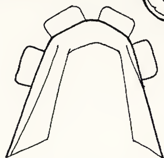
Lim siden på et stykke karton, farv dukkerne og deres dragter og klip dem ud. Du kan bruge dem til en familieaften eller til en tale i Primary. Tegn andre dragter og brug påklædningsdukkerne til at fortælle historien om andre personer fra skrifterne.

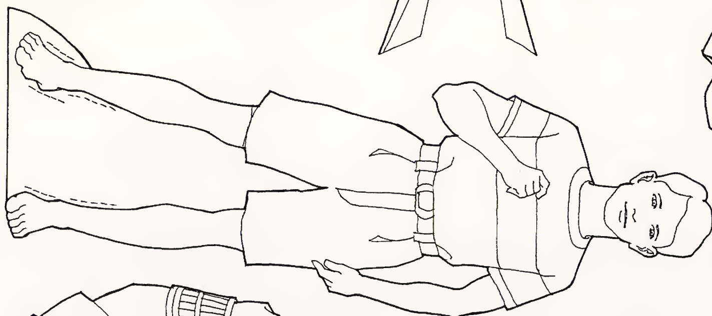
Ideer til fællestid:

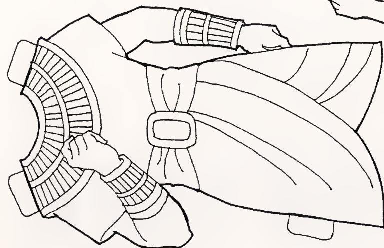
1. *Lad børnene agere andre personer fra skrifterne, som blev velsignet med fred, når det så sort ud – for eksempel Daniel, Nephi, Aaron, Abinadi, en af Helamans unge krigere, Mormon eller Moroni.*
2. *Hjælp børnene til at forstå, hvad de kan gøre, når de er bange. Giv eksempler på situationer, som kunne gøre børn bange. Vælg dine eksempler med omhu. Tal så om, hvordan man kan opnå indre fred.*
3. *Hjælp hvert barn med at lave en side til sin Fredsbog (Ideer til fællestid nr. 3, Børnestjernen, februar 1994, side 10) ved at tegne billeder af folk fra skriften eller vor tid, som er blevet velsignet med fred, når de stod over for problemer.* □

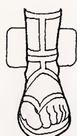
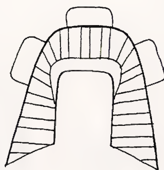
ILLUSTRERET AF JERRY HARSTON

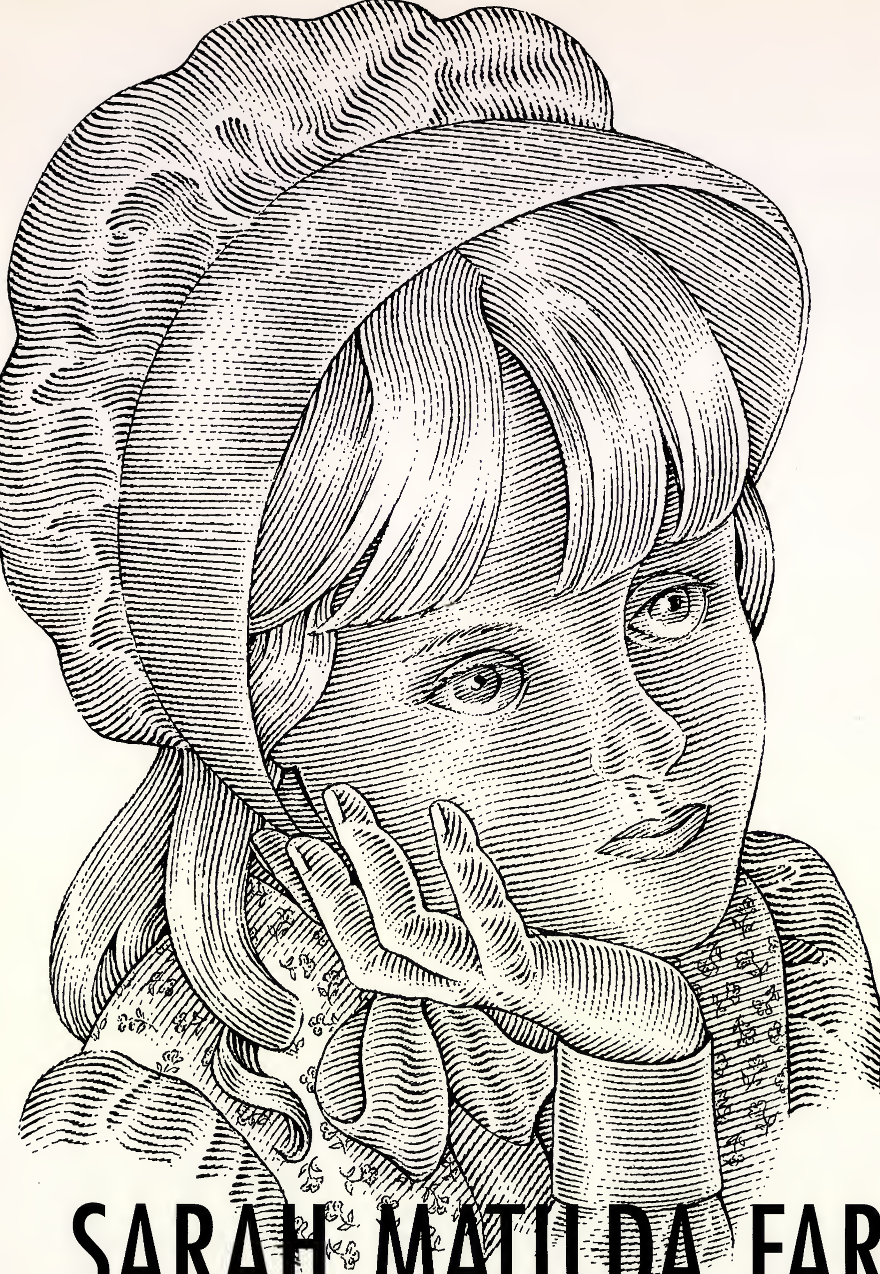

ILLUSTRERET AF CAROLYN VIBBERT

SARAH MATILDA FARR

Joy Johnson Heaton

(Forfatterens kommentar: Dette er en genfortælling af en smuk begivenhed fra mine pionerforfædres historie. Jeg fortæller historien set fra Sarahs synspunkt, sådan som jeg forestiller mig, at det må være gået til).

Jeg kunne ikke lade være med at kigge tilbage. Mine fødder bevægede sig i én retning, og mit hjerte i en anden. Med tårevædede øjne kunne jeg se mor stå på verandaen. Hun blev mindre og mindre for hvert skridt, jeg tog.

Hvor mange gange havde jeg ikke spurgt hende: »Skal det være mig, der tager af sted, mor? Jeg er kun elleve år gammel. Er du sikker på, at jeg kan klare det alene?« Og hver gang forsikrede hun mig. Ja, det var mig, der skulle tage af sted. Og ja, dette var vor himmelske Faders måde at hjælpe mig til Zion på. Jeg vidste, at jeg ikke burde tvivle, når mor bad for mig.

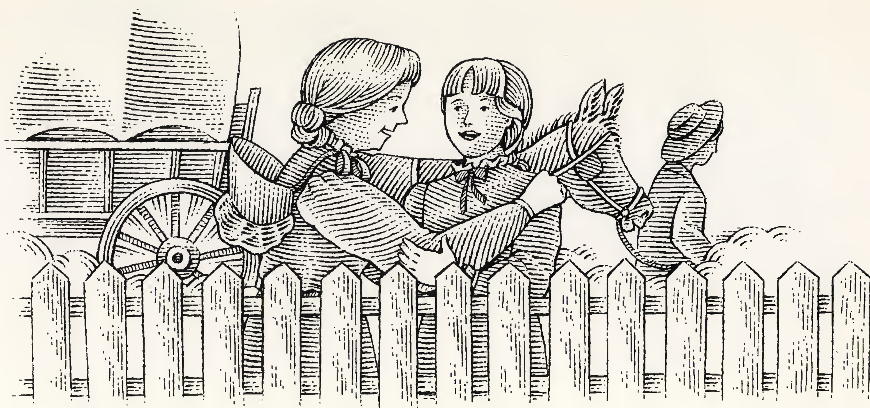
Far var død, da jeg var otte år gammel. Det havde ikke været let at klare os uden far. Selv om mine ældre søskende hjalp til, var der trods alt otte munde at mætte og tage sig af. Mor arbejdede sammen med os i majsmarken i mange timer hver dag. Til tider gik mor ud i marken og afskallede majs, mens vi andre spiste aftensmad. Hvad vi ikke vidste var, at hun brugte den tid på at faste og bede. Hun ville ikke have, at mine storebrødre skulle se hende faste, fordi de tit havde gjort nar ad hendes tro.

En dag, mens mor gik ude i marken, blev hun tilskyndet til at besøge en gammel enke, som boede længere nede ad vejen. Der traf hun to missionærer og de underviste hende i evangeliet. Hun modtog trøst med hensyn til fars død og svar på, hvad der sker efter døden. Hun vendte glædestrålende hjem.

Da min brødre hørte det, begyndte de at le ad hende. Og da fars familie hørte om det, vendte de sig også imod hende. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor de lavede sådan en ballade.

Mor besluttede at lægge sin tro på hylden en tid, fordi den skabte så megen uro i vores hjem. Hun syntes ikke, at det var det værd.

Men mor var ikke den samme mere. Hun kunne ikke fornægte de smukke sandheder, som hun havde hørt. Hun forsøgte ihærdigt at overbevise mine brødre, men de ville ikke høre på hende. Det ville jeg. Og jeg fik en dejlig varm fornemmelse i mit indre, da jeg gik ned i

dåbens vande samme dag, som mor blev døbt.

Mor ville gerne rejse vestpå sammen med de hellige. Hun havde ingen penge til sådan en rejse, men hun havde en stærk tro og vidste, at hendes bønner ville blive hørt.

Så fandt mor ud af, hvordan jeg kunne rejse. En ældre, blind dame havde brug for en ledsager, som kunne hjælpe hende med at gå de mange, mange kilometer over barsk terræn til bjergene i Utah. Og sådan gik det til, at jeg forlod min mor og min familie og vandrede over prærien uden dem.

Da jeg drog af sted, løb tårerne ned ad mine kinder. Jeg opgød alt mit mod, greb den blinde dames hånd og begav mig på vej.

Mine øjne blev hendes øjne. Jeg ledte hende med mine øjne, og hun ledte mig med sin årelange erfaring. Sammen vandrede vi hvert eneste skridt af vejen gennem støvet og mudderet. Efter mange trættende dage og uger og måneder nåede vi endelig frem!

Men jeg følte mig så ensom. Jeg var i Zion, de helliges fredfyldte hvilested. Jeg burde være lykkelig. Men jeg savnede min familie.

Den blinde dame lod mig bo hos sig, så jeg kunne passe hendes hus. Jeg gjorde mit bedste for at holde hendes hjem pænt og rent. Men hun var ikke min familie. Jeg tænkte altid på mor. Jeg vidste, at hun ville komme. En eller anden dag, på en eller anden måde, ville mor komme til Zion.

Hver gang jeg hørte, at et vogntog var på vej til Salt Lake-dalen, holdt jeg udkig efter den støvsky, som ville vise, at vogntoget nærmede sig. Så løb jeg hen til hegnet og klatrede op for at se nærmere på immigranterne. Til at begynde med var de blot en støvsky i horisonten. Men langsomt, uendelig langsomt, kunne jeg skelne vogne og dyr og mennesker.

Jeg kiggede på de kvinder, der gik forbi. Mors hår har den der farve, men nej, det var ikke mor. Derovre går en kvinde, der er lige så rank som mor. Men nej, det var ikke mor. Kunne den kvinde, der sidder på oksekærren, være hende? Nej, nej, nej. Hver gang, der kom et nyt hold immigranter, tænkte jeg: *Denne gang er mor med, sammen med mine små brødre og søstre*.

Jeg kiggede og kiggede, og så meldte tvivlen sig. Ingen smilede til mig. Ingen løb frem og knugede mig ind til sig. Når vognene var kørt forbi, meldte sorgen sig igen. For hver skuffelse løb tårerne ned ad mine kinder. Og jeg græd, til jeg ikke havde flere tårer tilbage.

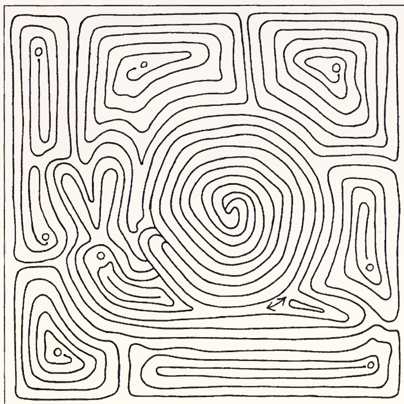
Der gik to lange år, inden mor endelig kom. Da hun så kom, kunne jeg knap tro mine egne øjne. Hun var slidt og træt og dækket med støv. Jeg kunne næsten ikke genkende hende. Men hun kunne kende mig, selvom jeg var blevet en del højere.

Jeg løb hen til hende, så hurtigt jeg kunne. Jeg omfavnede hende og græd. Men denne gang var det af glæde. Hun var nået til Zion. Jeg var ikke alene mere. Sammen var vi kommet hjem. Endelig kunne jeg føle Zion i mit hjerte. □

DEN SKJULTE SNEGL

Colleen Fahy

Find sneglen ved at farve mellemrummet mellem stregerne, der hvor pilen er. Farvelæg så resten af billedet.

SJOV MED FEMMERE

Patricia L. Dombrink

Gå fra 5 til 100 i hop a fem (5, 10, 15, 20 osv.). Du må kun bevæge dig op, ned, til højre eller til venstre.

5	20	35	40	50	55	60
10	15	30	35	40	65	70
20	20	25	40	55	75	100
30	60	50	45	50	65	90
25	50	55	60	75	100	95
45	60	75	65	70	85	90
50	65	80	85	75	80	95

PUST TIL!

James Edgar Hyer

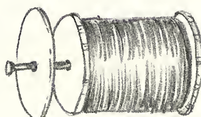
For at kunne udføre det her eksperiment, skal du bruge en garntrisse, en nål, et stykke pap og en saks.

Klip en skive ud af pappet, som er lidt større end enden af garntrissen og stik nålen gennem midten af skiven (se tegningen). Stik nålen ind i den ene ende af garntrissen og pust ind i den anden ende.

Kan du puste papskiven væk?

Hvad skete der? Den luft, som du pustede gennem hullet i garntrissen, slap ud mellem papskiven og enden af garntrissen. Derved opstod der et undertryk mellem papskiven og garntrissen. Lufttrykket på den anden side af papskiven pressede den ind mod garntrissen.

Kunne du puste papskiven væk, hvis du holdt garntrissen ned mod gulvet og pustede? Vil den falde ned, hvis du holder op med at puste? Prøv at se! Kan du mon puste en bordtennisbold ud af et rør, hvis du holdt røret sådan, at bordtennisbolden ikke triller ud? Prøv at se!

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

Når jeg skal døbes

Eftertænksomt ♩ = 60–72

1. En regn-bu-e på him-len i sol og regn-fuld sky er vid-nes-byrd om skøn-hed og en jord så ren på-ny.
2. Jeg ved, at mi-ne fejl-trin i då-ben va-skes af, ja, til-gi-vet jeg bli-ver, og jeg kan gå frem hver dag.

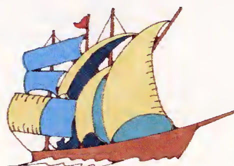
Omkvæd

Mit liv skal væ-re rent i-gen som jor-den ef-ter regn. Jeg gør mit bed-ste, så en dag jeg bor hos Gud i-gen.

Tekst: Nita Dale Milner, f. 1952; tilpasset. © 1989 SDH
Musik: Nita Dale Milner, f. 1952. © 1989 SDH

1 Mos 9:8–17
ApG 2:38

SKATTEKISTEN

Rhonda Petty

Ullas røde krøller hoppede op og ned, mens hun hoppede og dansede hjem fra skole. Hendes lærerinde, Gitte, havde lige læst en historie om sørøvere og begravede skatte for klassen. Nogle af de begravede skatte var aldrig blevet fundet, og Ulla tænkte på, hvor herligt det ville være at finde en af dem. Hendes familie skulle hen til bedstemor og spise middag den aften, og hun glædede sig til at fortælle bedstemor historien. Hun talte så tit om gamle dage, og nu var det Ullas tur.

Da de kom hen til bedstemor, styrtede Ulla ud i køkkenet. »Bedstemor! Bedstemor!« hylede hun. »Vi har hørt om begravede skatte i skolen i dag. Min lærer siger, at der stadig findes begravede skatte. Måske kan jeg finde en af dem, når jeg bliver stor.«

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

Bedstemor smilede. »Hvad slags skat vil du da gerne finde?«

Ulla tænkte sig lidt om. »Guld og diamanter.«

Bedstemor nikkede med et glimt i øjet. »Ja, det kunne være rart. Efter maden kunne vi måske lege sørøver og lede efter skjulte skatte her.«

Ulla klappede i hænderne. »Åh, ja, Bedstemor, skal vi ikke det? Jeg skal nok hjælpe med at rydde op efter middagen.«

Da tallerkenerne var vasket op og stillet væk, trak bedstemor Ulla til side og hviskede til hende: »Da jeg var en lille pige, drømte jeg også om at finde en skat. Jeg ledte tit oppe på loftet. Skal vi se om der er en skat deroppe?«

Ulla kunne næsten ikke beherske sin glæde: »Ja! Ja!«

De skulle op ad en smal trappe for at komme op på det mørke loft. Ulla holdt godt fast i bedstemor hånd. Hun var lidt bange, men det måtte bedstemor ikke vide. Da de nåede helt op på loftet og bedstemor tændte lyset, blev Ulla noget skuffet. Det eneste hun kunne se, var støvede kasser, spindelvæv og en stor kuffert, som langtfra lignede en skattekiste. Hvordan skulle de dog finde en skat blandt alt det ragelse?

Ulla lukkede forsigtigt en af kasserne op. Nede i den lå noget gammelt legetøj. Hun tog en dukke med klare blå øjne og en lyserød kjole op. »Hvem har den tilhørt?« spurgte hun, mens hun beundrede dukken.

»Din mor. Det var hendes yndlingsdukke. Hun legede med den hver dag. Hun kaldte den Ulla. Og hun sagde, at når hun fik en lille pige, så skulle hun også hedde Ulla.«

Ulla smilede og prøvede at forestille sig mor, der legede med dukken. Det gjorde hende glad at vide, at mor altid havde ønsket sig en lille pige.

Bedstemor åbnede en anden kasse og kiggede på et stort billede i træramme. På billedet var en rødhåret pige på Ullas alder. Ulla kiggede grundigt på billedet. Hun havde set den lille pige før, men hvor?

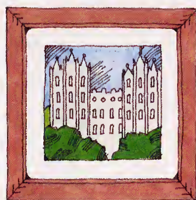
»Hvem er hun?« spurgte Ulla.

»Ih, du milde,« sagde bedstemor. »Det billede ser sandelig bekendt ud.« Hun fandt et støvet spejl, tørrede det af og rakte det til Ulla.

»Se,« sagde hun. »Og fortæl mig så, hvad du ser.«

Da Ulla så i spejlet, blev hendes øjne meget store. Det var de samme brune øjne, hun havde set på billedet. Og de samme røde krøller. De to ansigter var ens!

»Det er jo mig på billedet, bedstemor! Hvorfor kan jeg ikke huske, hvornår det blev taget?«

Bedstemor lo. »Fordi det ikke er dig på billedet, kære barn. Det er din mor. Vi fik det billedet taget, da hun var på din alder.«

Ulla var forbavset. Hun anede slet ikke, at hun lignede sin mor så meget.

Bedstemors øjne strålede, da hun lukkede den store kuffert op. »Ulla,« sagde hun. »Kom herhen og se, hvad jeg har fundet!«

Øverst i kufferten lå den kjole, som Ullas mor havde haft på på billedet. Den var hvid med lilla blomster og hvide flæser.

»Må jeg prøve den, bedstemor?« bad Ulla. »Jeg lover, at jeg nok skal passe på den.« Da bedstemor havde hjulpet hende kjolen på, kiggede hun igen i spejlet og lo. Nu så hun nøjagtig ud som sin mor. Det var nogle gode skatte, de fandt. Selvom det hverken var guld eller diamanter.

Bedstemor stak hånden ned i kufferten og trak et nyt billede frem. Denne gang var det et lille billede af en smuk bygning.

»Jeg ved godt, hvad det er,« udbrød Ulla. »Det er templet i Salt Lake City.«

»Ja,« sagde bedstemor. »Det billede betyder meget for mig. Da jeg var en lille pige, gav min primarylærer os hver sådan et billede efter en lektie om templer. Hun fortalte os, hvor vidunderligt det var at tage i templet og blive beseglet til hinanden som familie. Hun sagde, at vi også kunne udføre arbejde for folk, som var døde uden at have hørt om evangeliet. Så forklarede hun os at for at komme i templet, måtte vi gå i kirke, betale vores tiende, holde visdomsordet og alle de andre bud.

Jeg var så stolt af mit smukke billede, at jeg tog det med hjem og hængte det op over min seng. Hver nat, inden jeg bad min aftenbøn, kiggede jeg på billedet, og så bad jeg min himmelske Fader om at hjælpe mig med at berede mig på at komme der. Der var intet, jeg hellere ville end at komme i templet. Jeg ville hjælpe folk som min oldemor, der var død uden at høre om evangeliet. Og jeg ville giftes med en god mand der.«

»Den dag jeg gik i templet for at blive gift med din bedstefar for tid og al evighed, var den dejligste dag i mit liv. Når jeg ser vores familie sammen, er jeg så glad for, at vi traf de rigtige valg. Vi må stadig arbejde på at gøre det rette, men det er umagen værd. Fordi vi ved, at vi en dag kan være sammen for evigt.«

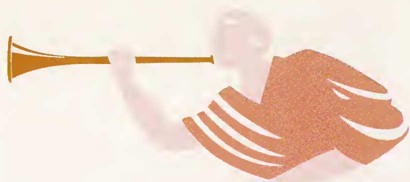
Ulla smilede. »Så fandt vi alligevel en skat i dag.«

Bedstemor gav hende et knus.

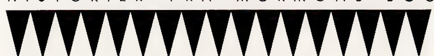
»Ulla, du skal have det billede af templet, så du kan huske på, hvilke skatte du vil finde der.«

Ulla gav bedstemor et stort kys på kinden. »Tak, bedstemor. Du er den allerstørste skat i hele verden!« □

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Alma belærer om tro

Alma fortalte zoramiterne om tro på Gud. Han sagde, at hvis man beder om et tegn fra himlen for at kunne tro, så har man ikke rigtig tro.
Alma 32:17-18.

Han sagde, at tro er at håbe på det, som er sandt, men som man ikke kan se. Han forklarede også, hvordan troen vokser.
Alma 32:21.

Hvis vi virkelig ønsker at tro og lytte til Guds ord, så bliver troen plantet i vores hjerte som et frø og begynder at vokse.
Alma 32:26-28.

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Alma sagde, at når vi lærer mere om evangeliet, så vil frøet fortsætte med at vokse. Vi ved så, at det er godt, og vores tro vokser sig stærkere.
Alma 32:30.

Han forklarede, at ligesom et godt frø giver god frugt, vil Guds ord give os velsignelser, hvis vi har tro.
Alma 32:37, 42-43.

Opnå styrke gennem patriarkalske velsignelser

»Jeg elsker at læse min patriarkalske velsignelse,« sagde Susan. »Det er ligesom at få et brev hjemmefra. Når jeg læser den, føler jeg mig altid elsket og værdsat.«

Fædre er patriarker for deres familier og kan give præstedømmevelsignelser til familiens medlemmer. Men stavspatriarker har myndighed til at give patriarkalske velsignelser i stil med dem, som Jakob gav sine tolv sønner (se 1 Mos 48-49). Stavspatriarker er ordineret til at fastslå slægtslinier, nævne de personlige velsignelser, som vor himmelske Fader vil give os, samt påpege nogle af de ansvar, som han vil bede os om at påtage os. Kun velsignelser givet af stavspatriarker nedskrives og gemmes i Kirkens historiske afdeling.

BERED DIG PÅ AT FÅ DIN PATRIARKALSKE VELSIGNELSE

For at nyde det fulde udbytte af en patriarkalsk velsignelse skal du være værdig og beredt til at modtage den. Først må du tale med din biskop eller grenspræsident for at få en anbefaling. Derefter skal du træffe en aftale med din stavspatriark. Og endelig skal du forberede dig åndeligt på at modtage din velsignelse. Erin mindes: »Jeg havde nogle helt bestemte spørgsmål i tankerne, da jeg tog hen for at få min patriarkalske velsignelse. Jeg havde arbejdet i flere uger på at blive åndelig beredt, og jeg fastede

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

og bad, da jeg tog hen for at modtage min velsignelse. Jeg modtog vejledning og inspiration, som svar på disse spørgsmål og andre, som jeg slet ikke havde tænkt på endnu.«

Din patriarkalske velsignelse er enestående, og du vil få en udskrift af velsignelsen, så du kan læse den regelmæssigt.

- *Hvad kan en, som endnu ikke har modtaget sin patriarkalske velsignelse gøre for at få en?*

EN PATRIARKALSK VELSIGNELSE GIVER FRED

Din velsignelse kan give dig et glimt af din evige natur og dine muligheder som en af Guds døtre. En mor bemærkede: »Når jeg har været til stede ved mine børns velsignelser, har jeg tit været forbløffet over, hvor personlige og individuelle velsignelserne er. Gud kender mine børn bedre, end jeg selv gør.«

Det kan være passende at dele sin patriarkalske velsignelse med nære familiemedlemmer, men den er hellig og bør ikke omtales letsindigt. Vi bør heller ikke sammenligne vores velsignelse med andres. Længde og sprogbrug har ikke den store vigtighed.

Patriarkalske velsignelser går ikke i detaljer med, hvad der skal ske os, men de indeholder konkret og personlig vejledning. »Da jeg vendte hjem fra min mission, stod jeg over for flere valg,« mindes Heather. »Under bøn læste jeg min patriarkalske velsignelse og fandt svarene i den. Jeg er endnu ikke helt sikker på, hvad mine valg vil føre til, men jeg er sikker på, at jeg gør det, som min himmelske Fader vil have, jeg skal gøre.«

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »En patriarkalsk velsignelse rummer bogstaveligt kapitler fra din bog over evige muligheder ... (Den) er dit pas til fred i dette liv, ... en Liahona af lys, som vil vejlede dig uden fejl til dit himmelske hjem« (*Stjernen*, januar 1987, side 54-55).

Patriarkalske velsignelser indeholder formaninger, løfter og bekræftelser. De fortæller os om vore åndelige gaver, talenter og til tider også om vore kaldelser. Patriarkalske velsignelser kan være en trøst i sorgens stund, et holdepunkt i mørke tider og kan styrke os, mens vi dagligt bestræber os på at vælge det rette.

- *Hvordan kan vi gøre bedre brug af vore patriarkalske velsignelser?* □

JOSEPH SMITH BLANDT PROFETERNE

Han er det største vidne om Kristus i denne, den sidste uddeling.

Robert L. Millet

Mormonprofeten Joseph Smith blev ikke rigtig forstået af folk i det nittende århundrede, og måske er han endnu sværere at forstå for folk, der lever i slutningen af det tyvende århundrede. »Ingen kender min historie,« sagde han engang. »Jeg kan ikke fortælle den. Jeg vil aldrig gøre et forsøg på det. Jeg kan ikke bebrejde nogen, hvis de ikke vil tro på min historie. Hvis jeg ikke selv havde oplevet det, ville jeg heller ikke have troet på det« (*History of the Church*, 6:317).

Lige som sin Herre, Jesus Kristus, måtte Joseph Smith leve med en vis ensomhed. Denne bondedreng, som blev profet, kunne bære personligt vidnesbyrd om den guddommelige Forløser, for ligesom Jesus var Joseph, til en vis grad i hvert fald, en lidelsernes mand (Es 53:3). Hans liv var ikke alene præget af forfølgelse og mistænkeliggørelse, men også af den ensomhed, som kun kendes af dem, der vandrer i middagssolens herlige lys, mens de betjener de sjæle, som er tilfredse med at leve i tusmørket.

»Gud er min ven,« skrev han midt i en svær tid til sin hustru Emma. »I ham vil jeg finde trøst. Jeg har overgivet mit liv i hans hænder. Jeg er beredt til at drage af sted, når han kalder. Jeg længes efter at være hos Kristus. Det at gøre hans vilje er mig kærere end mit eget liv« (fra *Personal Writings of Joseph Smith*, samlet af Dean C. Jesse, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1984, side 239). Sådanne udtalelser giver os et glimt af hemmeligheden bag hans ydmyghed og succes: Han vidste, og han ønskede at alle andre og skulle vide, at han vandrede i lyset fra den Almægtige. Han *var* talsmand for den Almægtiges pagt. Gud vidste det, og han vidste det.

Herren fortalte Josef i Egypten: »En udvalgt seer vil jeg oprejse af dine lænders frugt, han skal være højt agtet blandt dem ... Og se, jeg vil beskikke ham til at skrive dine lænders frugts optegnelser« (2 Nephi 3:7, 18).

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

KENDT AF FORDUMS PROFETER

Tidernes fyldes uddeling var forudbestemt til at stå for fuldførelsen af Herrens værk. Eftersom denne epoke skulle være tiden, hvor Gud vil »sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:10), var det en dag, som de tidlige hellige med længsel havde set frem til. De omtalte den tid og den mand, som skulle lede den sidste uddeling.

Præsident Brigham Young har sagt følgende om Joseph Smith: »Det blev fastslået i det store råd i evigheden,

inden denne jords grundvold blev lagt, at han, Joseph Smith, skulle være manden, som i denne verdens sidste uddeling skulle overbringe menneskene Guds ord og modtage de nøgler og magter, som udgør fylden af Guds Søns præstedømme. *Han havde Herrens bevågenhed, og det samme havde hans far og hans farfar og alle hans forfædre tilbage til Abraham, og fra Abraham til vandfloden, og fra vandfloden til Enok, og fra Enok til Adam. Han holdt øje med den familie og dets blod, lige fra dets oprindelige kilde og til den mands fødsel. Han var forudordineret i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling«* (fra *Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1954, side 108, kursiv tilføjet).

Andre kendte til Joseph Smiths komme i de sidste dage og den altafgørende rolle, som han skulle spille i de sidste tider. Jakobs søn Josef (se 2 Nephi 3:7, 18), den opstandne Frelser hos nephiterne (se 3 Nephi 21:9-11), Moroni (se Mormon 8:14-16, 23-25) og Johannes Døber (se JSO Joh 1:20-22), alle talte de om en stor profet, en stor Elias, som skulle genoprette alle ting, inden Messias andet komme (se *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 440).

Joseph Smith var også kendt af de fordums profeter på en anden måde: han blev oplært og undervist af dem i løbet af sin jordiske mission. Bortset fra Jesus Kristus alene har verden ikke kendt nogen mere skriftkyndig mand end Joseph Smith. En ting er at læse de hellige skrifter, noget helt andet er at blive undervist af dem, der skrev dem. Hvem andre blandt verdens lærde og religiøse ledere kan hævde, at have stået ansigt til ansigt med Adam, Enok, Noa, Moses, Elias, Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes? Hvem andre kan med stor autoritet udtale sig om livet i oldtidens Amerika, fordi vedkommende har hørt om det fra Nephi, Mormon, Moroni og andre amerikanske jøder fra fortiden? (Se *Journal of Discourses*, 13:47; 17:374; 21:94, 161-64; 23:362). Flere af Josephs himmel-

EVANGELISKE UDDELINGER *(årstallene er ikke nøjagtige)*

ADAM, 4000 F.KR.

ENOK, 3400 F.KR.

NOA, 2900 F.KR.

ABRAHAM, 2000 F.KR.

En evangelisk uddeling er »en tidsperiode, hvor Herren har mindst én bemyndiget tjener på jorden, som bærer det hellige præstedømme og dets nøgler, og som har guddommelig bemyndigelse til at udbrede evangeliet blandt jordens indbyggere. Når dette sker, åbenbares evangeliet pàny.« Der har været mange evangeliske uddelinger siden Adam. Blandt disse var uddelinger, som blev ledet af Enok, Noa, Abraham, Moses og Herren selv. Der har også været andre evangeliske uddelinger, såsom dem blandt nephiterne, jarediterne og Israels ti tabte stammer. Selvom den frelsesplan, som forkyndes i hver tidsalder, er den samme, så bidrager

ske gæster lagde hænderne på hans hoved og overdrog ham deres præstedømmenøgler og -myndighed (se L&P 128:20).

Præsident John Taylor opsummerede disse begivenheder med ordene: »Joseph Smith blev ordineret af den Almægtige til at fremlægge livets principper i overensstemmelse med den beslutning, som blev truffet i gudernes råd i de evige verdener ... De principper, som han besad, satte ham i stand til at kommunikere med Herren og ... med de fordums apostle og profeter, *mænd såsom Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Set, Enok, Jesus og Faderen, og de apostle, som levede på dette kontinent såvel som dem, der levede på det asiatiske kontinent. Han syntes at kende disse mennesker lige så godt, som vi kender hinanden. Og hvorfor? Fordi det påhvilede ham at påbegynde en uddeling, som kaldtes tidernes fyldes uddeling, og den var kendt som sådan af Guds profeter i fordums tid«* (fra *Journal of Discourses*, 21:94; kursiv tilføjet). Joseph Smith kendte skrifterne, han kendte deres anvisninger, han kendte deres profeter, og han kendte deres hovedperson – Herren Jesus Kristus.

UDDELINGENS OVERHOVED

Apostlen Paulus forklarede, at »profeters ånder underordner sig under profeter« (1 Kor 14:32). Der findes en rangorden selv blandt dem, der er kaldet som den Almægtiges orakler og talerør.

Ældste Bruce R. McConkie har sagt: »Man begynder med Herren Jesus, og så følger Adam og Noa. Derefter kommer uddelingernes overhoveder. Så træder man et skridt længere ned og kommer til profeterne og apostlene, til Israels ældster, og til de vise og gode og fremsynede mænd, som lysets og forståelsens ånd« (»This Generation Shall Have My Word Through You,« fra *Hearken O Ye People: Discourses on the Doctrine and Covenants*, Sperry

MOSES, 1450 F.KR.

KRISTUS, TIDERNES MIDTE

JOSEPH SMITH, 1820

hver uddeling med noget særligt. I den uddeling, som Jesus var overhoved for, opfyldte Herren for eksempel de jordiske betingelser for Forsoningen. Den uddeling, som ledes af profeten Joseph Smith er »tidernes fyldes uddeling,« hvor Herren vil fuldføre alle de planer, som han har sat i værk gennem alle jordens tidsaldre.

Symposium 1984, Sandy, Utah: Randall Book Company, 1984, side 4).

Joseph Smith står, ligesom Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses og andre, som overhoved for en uddeling. Uddelingens overhoved bliver den, gennem hvem Guds kundskab og kraft videregives til mennesker på jorden. Han bliver den, gennem hvem Jesu Kristi evangelium – frelsens og ophøjelsens plan – bliver åbenbaret på ny; den, gennem hvem den guddommelige, forvandlende kraft, deriblandt de frelsende pagter og ordinanser, formidles videre til de mennesker, som lever indenfor en bestemt tidsperiode, kaldet en uddeling. Uddelingens overhoved står som det største profetiske vidne om Kristus. Han har førstehånds viden om ham på grund af det, som han har hørt og set og følt og oplevet. På grund af hans centrale plads i planen, og fordi det er gennem hans vidnesbyrd, at mænd og kvinder lærer Frelseren at kende og træder ind i Åndens lys, bliver uddelingens overhoveds kaldelse og stilling noget, som hans disciple bærer vidnesbyrd om.

Ældste Bruce R. McConkie har således påpeget: »Enhver profet er vidne om Kristus. Ethvert overhoved for en uddeling er den, der åbenbarer Kristus for sin tid, og alle andre profeter og apostle bliver en afspejling, et ekko og talsmand for uddelingens overhoved. Alle disse gengiver og forklarer de ting til verden, som Gud har åbenbaret gennem den mand, som var udpeget til at give hans evige ord til verden i en given tidsperiode« (»This Generation Shall Have My Word Through You,« side 4-5).

Ganske vist tilbeder vi Faderen i Sønnens navn. Kristus, vor Herre, er vejen til Faderen, og hans navn er det eneste, hvorved mennesker kan opnå frelse. Men, som vi har set, er uddelingens overhoved det største profetiske vidne om Kristus. Så at bære vidnesbyrd om Joseph Smith, er at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus, som sendte ham, på samme måde som et vidnesbyrd om Kristus også er et vidnesbyrd om Den Evige Fader, som sendte ham. På den anden side vil det at forkaste Joseph Smith – at fornægte de åndelige tilkendegivelser, som vidner om hans profetiske mission – være det samme som at forkaste Herren, som sendte ham. Jesus sagde til sine disciple, at »den, der forkaster jer, forkaster mig. Men den, der forkaster mig, forkaster ham, som har udsendt mig« (Luk 10:16; sammenlign med L&P 1:38; 84:36; 112:20).

Der er en overnaturligt kraft, en usædvanlig åndelig begavelse fra den Herre, som vi tilbeder, forbundet med at bære rent og inderligt vidnesbyrd om Joseph Smith og genoprettelsen. Sådanne udgydelser er bestemt et tegn på himlens billigelse. Præsident Joseph F. Smith, der var nevø til Profeten, har erklæret: »Jeg tror på Jesu Kristi guddommelighed, fordi *jeg mere end nogen sinde kommer nærmere den sande kundskab, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, gennem Joseph Smiths vidnesbyrd* ... at han så ham, at han hørte ham, at han modtog instruktioner af ham, at han adlød disse instruktioner« (*Evangeliske Lærdomme*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1919, side 418; kursiv tilføjet).

»... JESUS ALENE UNDTAGET«

Det er ikke svært at fange flygtige glimt af Joseph Smiths enestående rolle i disse sidste dage af jordens historie. Ældste John Taylor, en mand, som ikke var forfalden til at overdrive, skrev: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her« (L&P 135:3). Mere end Enok? Mere end Abraham? Mere end Jakob? Mere end Moses? Hvad mente ældste Taylor egentlig? Vi kan overveje følgende muligheder:

1. Joseph Smith tjener som den bemyndigede administrator af den epoke, som Joel profeterede om, hvori Herren ville udgyde sin Ånd over alle mennesker (se Joel 3:1-2). Da Moroni første gang viste sig for Joseph Smith i september 1823, citerede han disse vers fra Joels Bog og sagde, »at dette endnu ikke var gået i opfyldelse, men snart ville« (Joseph Smith – Historie 1:41). I de år, der er gået siden Moronis besøg, er der i sandhed mange som har drømt drømme og set syner. Og fremfor alt har Guds

»Herren rørte ved vor forstands øjne ... Og vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og modtog af hans fylde. Og vi så de hellige engle og dem, som er helliggjort for hans trone, tilbedende Gud og Lammet ... fra evighed til evighed« (L&P 76:19-21).

Ånd været den drivende kraft bag udbredelsen af evige sandheder og den åndelige forvandling af dem, der har underkastet sig Jesu Kristi genoprettede evangeliums krav og betingelser.

Og derudover har Ånden også påvirket folk uden for Kirken. Præsident Joseph Fielding Smith sagde, efter at have citeret Joels profeti: »Siden den tid er der sket mange opdagelser. I virkeligheden er antallet af disse opdagelser og opfindelser siden evangeliets gengivelse øget hurtigere, og vi har måske set flere ... end i alle de år, der er gået siden renæssancen og reformationen op til Moronis besøg hos profeten Joseph Smith« (*Lærdomme om Frelse*, Salt Lake City: Bookcraft, 1954-56, bind 1, side 161). Kort sagt har Guds Ånd – det vil sige Kristi Lys – stået bag den hastige intellektuelle, videnskabelige og teknologiske udvikling, som har fundet sted fra den industrielle revolutions tid og op til vor informations tidsalder. Joseph Smith præsiderer over vor tids oplysning og ekspansion.

2. Skønt vi glæder os over bevidstheden om, at Gud fortsat leder sin kirke og sit rige, så stammer de fleste af de lærdomme, som vi kender i dag, fra Joseph Smith. Hans kaldelse blev indledningen til »de tider ... da alt det genoprettes, som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:21), en genoprettelse, som vil fortsætte ind i tusindårsriget. Det kaldes tidernes fyldes uddeling. Joseph Smith blev oprejst til at forkynde »det, som aldrig har været åbenbaret fra verdens begyndelse, det, som har været skjult for de vise og uforstandige, (det) skal åbenbares de umyndige og diende i denne tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:18; se også 124:41).

3. Med Frelserens besøg i den efterjordiske åndeverden indledtes det forløsende arbejde blandt de døde. Men efter det store frafalds tid kom dette ansvar til at hvile på den sidste uddeling. Tænk over det! Joseph Smith og hans efterfølgere har haft det største ansvar for at evangeliet blev forkyndt i åndeverdenen og at frelsende ordinanser bliver udført for milliarder af vor Faders børn.

Præsident Brigham Young kom med denne klare udtalelse: »*Joseph Smith besidder denne sidste uddelings nøgler og er nu optaget af arbejdet med dette store sidste dages værk bag sløret. Ingen mand eller kvinde i denne uddeling vil nogensinde træde ind i Guds celestiale rige uden Joseph Smiths samtykke. Mænd og kvinder, der har levet i tiden fra præstedømmet blev taget fra jorden og op til de sidste tider, skal have Joseph Smith juniors godkendelse for at kunne træde ind i de boliger, hvor*

Gud og Kristus er ... Han bærer nøglerne til det rige for den sidste uddeling – nøglerne til at herske i åndeverdenen ... Burde dette ikke være en trøst for alle mennesker? De vil med tiden blive taknemlige for en mand som Joseph Smith junior ... *Det er hans mission at sørge for, at alle de af menneskenes børn i denne sidste uddeling, som har mulighed for det, bliver frelst«* (fra *Journal of Discourses,* 7:289; kursiv tilføjet).

EN HYLDEST

Som tidligere nævnt følger Joseph Smiths liv nogenlunde det mønster, som hans Herre Jesus Kristus satte. Det mønster holder helt til den tragiske afslutning. Ligesom sin Herre, udgød Joseph Smith også sit blod for at det sidste testamente, genoprettelsen af den nye pagt, kunne træde i kraft (se Hebr 9:16). Lige inden sin død skal profeten Joseph Smith have sagt:

»Jeg er træt. Jeg er blevet hånet. Jeg har måttet lide så meget. Nogle af brødrene mener, at de kan udføre dette værk langt bedre, end jeg kan. Jeg har bedt Herren om at tage mig ud af denne verden. Jeg har udholdt alt, hvad jeg kan. Jeg må besegle mit vidnesbyrd til denne slægt med mit blod. Jeg er nødt til at gøre det, for dette værk vil ikke skride fremad før jeg er borte, for et testamente træder først i kraft ved testators død. Folk fatter ikke, hvem jeg er, når de taler om mig, og de vil ikke forstå det, før de ser mig vejet i Guds vægtskål. Da vil de vide, hvem jeg er og se mig, som jeg er« (Mary Elizabeth Rollins Lightner i *They Knew The Prophet,* samlet af Hyrum og Helen Mae Andrus, Salt Lake City: Bookcraft, 1974, side 26-27).

Præsident Brigham Young bar dette vidnesbyrd: »Hvem kan med fuld ret sige Joseph Smith noget på? Jeg tør vove den påstand, at der, udover Jesus Kristus, ikke har levet eller nu lever noget bedre menneske på denne jord« (*Discourses of Brigham Young,* side 459). Ældste Wilford Woodruff bemærkede: »Der findes i denne slægt ingen mand så stor som Joseph Smith ... Hans sind omfatter, ligesom Enoks, hele evigheden og kun Gud forstår hans sjæl« (Fra Journal History, 9 april 1837).

Når arbejdet på templet i Nauvoo indstilledes på sabbatsdagen, prædikede Joseph Smith og nogle af de andre Brødre for de hellige, som var samlet under træerne nær den nye, men endnu ufærdige bygning.

En af de største udfordringer, vi som hellige i slutningen af det tyvende århundrede står overfor, er, at forblive trofaste mod den arv, som Joseph Smith efterlod os. Salmisten erklærede, at i de sidste dage skulle onde mennesker angribe selve de troendes grundvold (se JSO Sl 11:1-3) og søge at underminere de fundamentale sandheder, som ligger til grund for vores hengivenhed over for Guds rige og kirke. Dette har medført og vil stadig medføre ondskabsfulde eller underfundige forsøg på at sværte denne uddelings store profet Joseph Smiths navn og virke til. Men lad os ikke glemme, at Gud har kaldet og godkendt Joseph Smith. De, som forsøger at tilsvine genoprettelsens profet, vil komme til at stå til regnskab for deres handlinger over for Gud.

Præsident George Albert Smith har sagt: »Mange har hånet Joseph Smith, men de, der har gjort det, vil blive glemt i jordens skød og stanken af deres afskyelighed vil hænge ved dem for stedse, men den hæder, værdighed og trofasthed mod Gud, som Joseph Smith stod for, og som forbindes med hans navn, vil aldrig dø« (citeret af Harold B. Lee i Konferencetaler, oktober 1973, side 166).

Joseph Smith var og er den levende Guds profet. Jeg ved, at Herren viste sig for ham, kaldte ham og bemyndigede ham til at åbenbare Faderen og Sønnen og frelsens lærdomme til en verden, som i århundreder havde vandret i mørke. Må Herren begave enhver af os med den fornødne åndelige styrke til at efterleve vores tro, så vi på den måde kan vise vores taknemlighed for Gud vor Fader, for hans Søn Jesus Kristus og for deres største profetiske vidne i disse sidste dage, profeten Joseph Smith. □

Robert L. Millet er dekan for Religious Education og professor i oldtidsskrifter ved Brigham Young University.

DET HELE FALDT PÅ PLADS

Carolyn Johnston

Da min søster Nancy og jeg var teenagere, kom vi regelmæssigt i vores lokale kirke. Men vi fik en følelse af, at der ligesom manglede noget, så vi begyndte at undersøge andre trossamfund.

Den sommer besøgte min søster og min bror en stand ved en stor udstilling i Canada, hvor missionærerne viste en film, som hed *En røst fra fortidens Amerika*. Efter at have set filmen bestilte min søster og min bror en gratis Mormons Bog. Jeg kan stadig huske min søsters begejstring, da hun fortalte mig og mor, at Kristus havde besøgt det amerikanske kontinent.

Missionærerne overbragte min søster en Mormons Bog og spurgte, om hun havde lyst til at lære mere om Kirken. Og sådan blev vi begge undervist i evangeliet.

Mere end et år efter at Nancy og jeg var blevet døbt, begyndte hun at gå ud med en ung mand, som hed Luke. Han havde en sprudlende personlighed og syntes at udstråle kærlighed og begejstring. På det tidspunkt, hvor Nancy traf ham, søgte han efter en mening med sit liv. Da Nancy fortalte ham om evangeliet, var han meget ivrig efter at få missionærlektierne. Hans søster, Leonarda, var også interesseret i at blive undervist.

Skønt Luke og Leonarda var enige med det meste af det, som missionærerne fortalte dem, havde de svært ved at acceptere, at Joseph Smith var en profet. Missionærerne fortalte dem, at når de fik et vidnesbyrd om Joseph Smith, så ville alt andet – Mormons Bog, evangeliets genoprettelse og de evangeliske principper, som profeterne belærte om – falde på plads.

Da Luke og Leonarda atter mødtes med missionærerne, drejede lektionen sig om Joseph Smith. En af ældsterne foreslog, at vi skulle skiftes til at spørge vor himmelske Fader om, hvorvidt Joseph Smith var en profet og så vente et minut i stilhed på svaret.

Jeg vil aldrig glemme den følelse af fred, som fyldte værelset og rørte vore hjerter, da Ånden vidnede for os alle om, at Joseph Smith var Herrens profet. Luke lod sig døbe, og Leonarda blev døbt nogle år senere med sine forældres tilladelse.

Siden den aften har Ånden mange gange båret vidnesbyrd for mig om sandheden af andre evangeliske principper. Men denne oplevelse står for mig som noget ganske særligt, fordi det var en af de første gange, jeg modtog personlig åbenbaring fra en kærlig himmelsk Fader. Ja, den aften faldt alting i sandhed på plads for os. □

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

JOSEPH SMITH

GENOPRETTELSENS PROFET

Marvin K. Gardner

MALERI: GREG K. OLSEN

Joseph Smith var en dreng på 14 år, da han en smuk forårsmorgen i 1820 gik ud i skoven.

Gennem de næste fireogtyve år – indtil han led martyrdøden som 38-årig i juni 1844, for 150 år siden – bar profeten Joseph Smith vidnesbyrd om, at Gud Faderen og Jesus Kristus havde vist sig for ham. Han bar også vidnesbyrd om mange andre himmelske besøg og manifestationer. På de følgende sider ses kunstneres opfattelse af nogle af disse vidunderlige manifestationer.

Hver af disse begivenheder havde et vigtigt formål. Det var gennem dem, at Joseph Smith kunne fungere som Herrens redskab og gengive kundskab, sandhed og præstedømmets nøgler og magt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er således ikke brudt ud fra noget andet trossamfund. Kirken blev genoprettet af Gud og hans profet gennem himmelske

ILLUSTRERET AF TOM LOWELL

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

budbringere, der sendtes fra himlen til jorden og gengav den myndighed og de lærdomme, som havde været en del af Kirken under Frelserens jordiske tjenestegerning.

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som Joseph gav om Frelseren i løbet af sit liv, lyder dette vidnesbyrd – som han beseglede med sit blod – stadig i mange lande verden over: »At han lever!«

»Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Den Første Åbenbaring, 1820 ***(se siderne 36-37).*** »Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (Joseph Smith – Historie 1:17).

Englen Moronis besøg, 1823 ***(til venstre).*** »Han kaldte mig ved navn og sagde, at han var budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre, og at min navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål ...«

»Han sagde, at der var en bog henlagt, der var skrevet på guldplader... Han sagde også, at den indeholdt det evige Evangelium i dets fylde, som Frelseren overgav ... det« (Joseph Smith – Historie 1:33-34).

Joseph Smith modtager guldpladerne, 1827 ***(ovenfor).*** »Endelig kom det øjeblik, da jeg skulle have pladerne ... Det samme himmelske sendebud (Moroni) overgav mig dem med den erklæring, at jeg ville blive holdt ansvarlig for dem ...«

»Ved Guds visdom forblev de sikkert i min varetægt, indtil jeg ved dem havde fuldført det, der var forlangt fra min hånd« (Joseph Smith – Historie 1:59-60).

Johannes Døber overdrager det aronske præstedømme, 1829 ***(til venstre).*** »Et himmelsk sendebud (nedsteg) fra himlen i et lyssky, og efter at have lagt hænderne på os ordinerede han os, idet han sagde:

I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme...

Sendebudet ... sagde, at hans navn var Johannes, den samme, som i Det nye Testamente kaldes Johannes Døberen« (Joseph Smith – Historie 1:68-69, 72).

Peter, Jakob og Johannes overdrager Det Melkisedekske Præstedømme, 1829 ***(nederst).*** »Peter, Jakob og Johannes, som jeg sendte til jer, og gennem hvem jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem« (L&P 27:12).

Guds røst og en engel bærer vidnesbyrd om Mormons Bog, 1829. »Det gøres herved vitterligt for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk måtte nå: At vi gennem Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde har set de plader, som indeholder denne optegnelse ... Og vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det ... Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde, at vi så dem og bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande« (Oliver Cowdery, David Whitmer, Martin Harris, »Tre Vidners Vidnesbyrd,« i forordet til Mormons Bog).

Et syn af Faderen og Sønnen, 1832. »Herren (rørte) ved vores forstands øjne, og de åbnedes, og Herrens herlighed skinnede om os.

Og vi så Sønnens herlighed ved Faderens højre hånd og modtog af hans fylde.

Og vi så de hellige engle og dem, som er helliggjort for hans trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gør de fra evighed til evighed« (L&P 76:19-21).

Et syn af det celestiale rige, 1836 ***(se side 42).*** »Himlene åbnedes for os, og jeg så Guds celestiale rige og dets herlighed ...«

»Jeg så den ports ophøjede skønhed, hvorigennem arvingerne til dette rige vil gå, og den strålede, som var den omgivet af ild.

Jeg så også Guds strålende trone, hvorpå Faderen og Sønnen sad.

Jeg så dette riges smukke gader, som syntes brolagt med guld.

Jeg så fader Adam og Abraham, min fader og min moder, min broder

ILLUSTRATION: KENNETH RILEY

ILLUSTRATION: DALE KILBOURNE

ILLUSTRATION: GARY E. SMITH

Alvin, som længe har været død« (L&P 137:1-5).

Herren godtager templet i Kirtland, 1836 *(til højre).* »Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en flammende ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen« (L&P 110:1-3).

Moses overbringer nøglerne til Israels indsamling, 1836. »Himlene (åbnedes) atter for os, og Moses viste sig for os og overdrog os nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele og til at føre de ti stammer fra nordenland« (L&P 110:11).

Elias overdrager nøglerne til Abrahams evangelium, 1836. »Derefter åbenbarede Elias sig og overdrog os Abrahams evangeliums uddeling, idet han sagde, at i os og vor sæd skulle alle slægter efter os blive velsignet« (L&P 110:12).

Elias overdrager denne uddelings nøgler, 1836. »Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.

Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren« (L&P 110:13-16). □

ILLUSTRATION: THEODORE GORKA

M.P.C.
M.H.P.

»Hvor skal de hollændere nu hen?«

C. R. Kirschbaum

Vi kørte langsomt tilbage til hotellet gennem den silende regn. I to dage havde min kone og jeg afskrevet oplysninger om hendes forfædre fra kirkebøgerne i en lille tysk landsby. Efter at have tydet så mange sider næsten ulæselig håndskrift var vi totalt udmattede. Vore hoveder var fulde af navne på familiemedlemmer, som vi havde været i stand til at spore helt tilbage til 1648. Længere kunne vi ikke komme tilbage, fordi kirkebøgerne var blevet

ILLUSTRERET AF TYLER L. LYBBERT

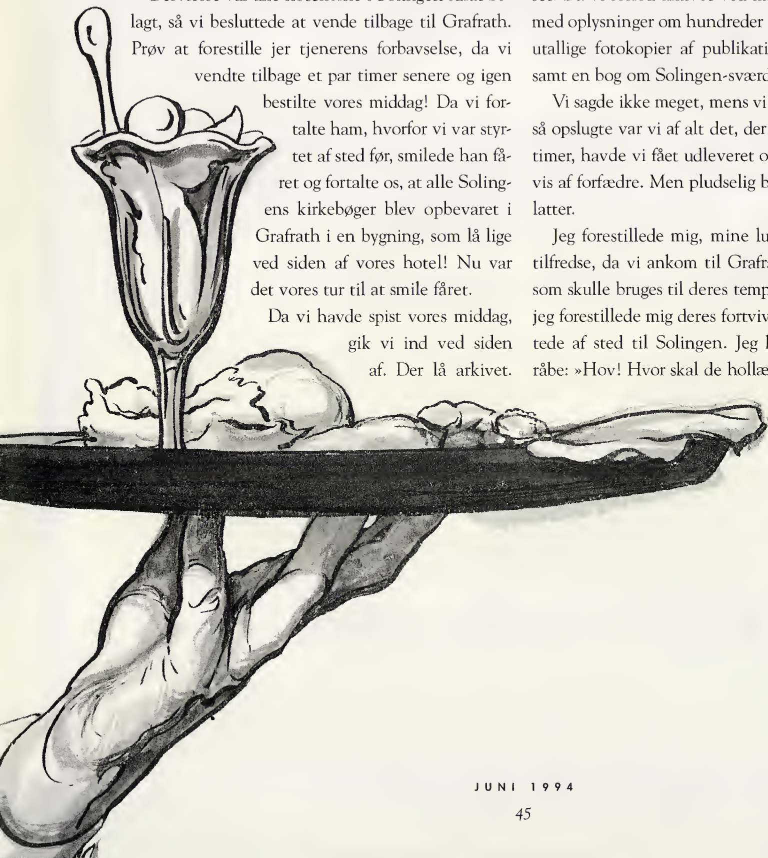
brændt under Trediveårskrigen. Jeg sagde så, at nu var det min tur til at søge efter *mine* aner.

Min farfar havde slået sig ned i Holland, hvor vi var født. Det eneste, jeg vidste om hans baggrund var, at han stammede fra en lille tysk by, som hed Solingen og lå i nærheden af, hvor vi var nu. Jeg sagde til min kone, at hvis vi kørte straks, kunne vi nå at kigge i kirkebøgerne i Solingen næste morgen. Vi drog straks af sted og ankom ved mørkets frembrud til det, som vi antog for at være Solingen.

Vi fandt et hotel og sad inden længe ved middagsbordet og så tjeneren komme med suppen. Men så nævnte tjeneren, at vi rent faktisk befandt os i Grafrath, en forstad til Solingen. Vi afbestilte straks middagen og styrtede, til tjenerens forbløffelse, ud til vores bil. Solingen lå en halvtimes kørsel længere væk, og vi havde ikke råd til at spilde tid på transport næste morgen.

Desværre var alle hotellerne i Solingen fuldt belagt, så vi besluttede at vende tilbage til Grafrath. Prøv at forestille jer tjenerens forbavselse, da vi vendte tilbage et par timer senere og igen bestilte vores middag! Da vi fortalte ham, hvorfor vi var styrtet af sted før, smilede han fåret og fortalte os, at alle Solingens kirkebøger blev opbevaret i Grafrath i en bygning, som lå lige ved siden af vores hotel! Nu var det vores tur til at smile fåret.

Da vi havde spist vores middag, gik vi ind ved siden af. Der lå arkivet. Det havde åbent næste dag fra kl. 8.00-12.00. Vi stod uden for arkivet næste morgen, inden de åbnede. Da jeg præsenterede mig for arkivaren, sagde han: »Hr. Kirschbaum, det glæder mig, at De endelig er kommet.«

Det viste sig, at den forrige arkivar havde samlet omfattende oplysninger om familien Kirschbaum helt tilbage til år 1500. Kirschbaum'erne var dygtige våbensmede, og flere af dem havde været borgmestre i byen.

Mens jeg læste om mine forfædre, blev jeg klar over, at de tilsyneladende havde været i besiddelse af det typiske Kirschbaumske lune og godmodighed med undtagelse af, når de blev generet. Jeg morede mig, da jeg læste om en lokal notar, som åbenbart havde spillet en af mine forfædre et gement puds. Manden fandt sig senere spærret inde i sit hjem af en vognladning »naturgødning,« som Herr Kirschbaum, borgmesteren, personligt havde leveret. Da vi forlod arkivet ved middagstid, var vi belæsset med oplysninger om hundreder af forfædre, en stamtavle, utallige fotokopier af publikationer om mine forfædre, samt en bog om Solingen-sværd.

Vi sagde ikke meget, mens vi kørte tilbage til Holland, så opslugte var vi af alt det, der var sket. I løbet af et par timer, havde vi fået udleveret optegnelser over hundredvis af forfædre. Men pludselig brød jeg stilheden med en latter.

Jeg forestillede mig, mine lune forfædre, der smilede tilfredse, da vi ankom til Grafrath, hvor de oplysninger, som skulle bruges til deres tempelordinanser, fandtes. Og jeg forestillede mig deres fortvivlelse, da vi pludselig styrtede af sted til Solingen. Jeg kunne næsten høre dem råbe: »Hov! Hvor skal de hollænderne nu hen?« □

PERSONAL RECORD

NYE SOMMER-VENNER

Janet Thomas

Det tog sytten uger (á fire sider om dagen), men de unge mænd og unge piger fra Hermosa Vista Ward i Mesa Red Mountain Stav i Arizona klarede det. Sammen med deres ledere tog de imod Moronis udfordring i Moroni 10:4-5, opdelte sig i hold på ti og læste hele Mormons Bog sammen som gruppe.

Hver gruppe på ti fik tildelt en holdkaptajn. Til at begynde med var holdkaptajnerne ikke helt sikre på, at de havde lyst til at påtage sig ansvaret. Blair Phelps vidste på forhånd, hvad det gik ud på. Hans søster havde været holdkaptajn for en lignende gruppe året før, så han vidste, hvad det indebar. Men han påtog sig alligevel opgaven, så han og syv andre blev holdkaptajner for de otte hold.

Hver uge kontaktede holdkaptajnen hvert gruppemedlem og lagde de point sammen, som hver især havde optjent i løbet af ugen. Der blev givet point for at læse hver dag, at fuldføre dagens læseopgave, at lære visse skriftsteder udenad og for at deltage i de firesides og aktiviteter, som skulle opmuntre til deltagelse i programmet. Hver deltager fik et hæfte med en læseplan, en oversigt over aktiviteter, de vers, der skulle læres udenad og ordlyden af Moronis løfte. Holdene konkurrerede ikke indbyrdes. De rapporterede udelukkende tilbage til deres holdkaptajn for hele tiden at holde sig målet for øje.

Michelle Sherpard fortæller, hvordan det gik: »Jeg var meget begejstret...,« og så tilføjede hun tøvende: »i begyndelsen.« Holdene var meget begejstrede de første par uger. Men så begyndte sommerferien og læsningen begyndte at blive mere sporadisk. Alle syntes at have problemer med at følge med læseplanen.

Til sidst tog bikubepigerne drastiske midler i brug for at indhente det forsømte. De holdt en sammenkomst, hvor læsning af Mormons Bog var hovedaktiviteten. Maria Dastrup sag-

FOTO: JANET THOMAS

de: »Det var den mærkeligste sammenkomst, jeg nogensinde har været til. Hvem skulle have troet, at vi kunne more os med bare at læse i Mormons Bog?«

Næsten alle fandt en yndlingsperson eller yndlingshistorie, mens de læste. Mike Walker sagde: »Jeg beundrer virkelig Nephi. Han er et godt forbillede. Mens vi læste, tænkte jeg meget på hans brødre. Hvordan kunne de opleve, at en engel viste sig for dem, og hvordan kunne de opleve så mange vidunderlige ting, som burde styrke deres tro, og så alligevel bare blive ugudelige igen? Det er ikke til at fatte.«

Mange kom til at nære stærke følelser for Moroni. De blev kede af det, da de læste Moronis sidste ord, men samtidig indgød de dem nyt håb. »Det var trist, da Moroni sagde farvel,« sagde Lisa Corrington. »Hans løfte virker, hvis man virkelig ønsker at finde ud af, om Mormons Bog er sand.«

Michelle havde også en kommentar til Moronis sidste ord: »Han giver os et sidste løfte, efter at hans folk er blevet udryddet og efter alt det, der er sket. Han fortæller os, at vi godt kan klare det – vi kan trods alt leve, som Kristus har belært os om.« □

SÅDAN LÆSER MAN MORMONS BOG

Hvordan man når frem til sidste side.

De unge mennesker fra Mesa i Arizona var fast besluttet på at læse Mormons Bog færdig til tiden. De kom med en række forslag, som hjalp dem med at nå deres mål:

- Vær opmærksom.
- Bed først. Det hjælper.
- Anvend de ting du læser på det, du oplever i hverdagen.
- Før en læseplan.
- Læs kapiteloversigterne.
- Læs om dagen, mens du er vågen. Og bestræb dig på at læse på samme tidspunkt hver dag.
- Læs Mormons Bog sammen med dine venner eller din familie, så I kan drøfte det I læser.
- Læs Moronis Bog først, og gå så tilbage og læs bogen fra begyndelsen.

MORONI BEGRAVER GULDPLADER, AF TOM LOWELL

Mænd, som Moroni måtte yde store ofre for, at vi kunne få Mormons Bog. Det mindste vi kan gøre er, at afprøve Moronis løfte (se Moroni 10:4-5).

Joseph Smith vidner om Mormons Bog, af Robert T. Barrett.
I 1839 fik profeten Joseph mulighed for at tale til en større forsamling, som ikke var medlemmer af Kirken, i Philadelphia i Pennsylvania. Ifølge en af hans ledsagere, Parley P. Pratt, »var folk forbløffede, begejstrede og overvældede, da de hørte sandheden forkyndt.«

Hans jordiske mission begyndte, da Faderen og Sønnen besvarede hans første udtalte bøn. Joseph Smiths liv og arv behandles i flere artikler i denne måned, 150 år efter hans martyrdød.